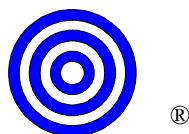

HEIJASTE

4/2002 9.12.2002

18. vuosikerta

Irtonumero 4,00 €

<i>Tapio Talvitie</i>	Puheenjohtajan kynästä.....	3
<i>Seppo Kanerva</i>	Onko läntinen sivilisaatio vanha ja väsynyt?	4
<i>Martti Vanninen</i>	Arkkitehtoniset sfäärit. Osa 6: Superuniversumi	12
<i>Aili Nurmiaho</i>	Tuntematon auttaja.....	17
<i>Kalevi Krekilä</i>	Jotakin valmista	18
<i>Joel Rehnström</i>	Sakramentit ja muut pyhät toimitukset.....	19

HEIJASTE

Julkaisija: Suomen Urantia-seura r.y.

Päätoimittaja

Martti Vanninen
Krattivuorentie 9 E 13, 02320 ESPOO
Puh. (09) 809 2160; 040 727 8714
martti.vanninen@kolumbus.fi

Toimitussihteeri

Leena Kari
Pohj. Hesperiank. 37 B 44, 00260 HELSINKI
Puh. (09) 445 883
leena.kari@kolumbus.fi

Toimittajat

Maija Heikkilä
Kallioharjuntie 8
00930 HELSINKI
Puh. (09) 323 4147

Seppo Kanerva
Aurinkoranta 6 B 22
00990 HELSINKI
Puh. (09) 694 7989
040 5243 795
seppo.kanerva@mediakoti.fi

Jouni Nurmi
Laivalahdenkaari 15 A 17
00810 HELSINKI
Puh. (09) 755 5070
jouni.s.nurmi@luukeku.com

Heijaste on Suomen Urantia-seura r.y:n julkaisu, jonka toimittaa seuran julkaisukomitea. Heijasteessa julkaistaan *Urantia-kirjan* aihepiiriin liittyviä **kirjoituksia** ja keskustelupuheenvuoroja. Heijaste toimii myös seuran tiedotus- ja ilmoituslehtenä. Heijaste ei ota vastaan **mainoksia**. Myöskään muita kuin seuran omia **ilmoituksia** ei pääsääntöisesti julkaista, mutta tapauskohtaisesti voi asiasta neuvotella päätoimittajan kanssa.

Toimitus pidättää oikeuden tekstien kielellisiin korjauksiin. Mahdollisista sisältömuutoksista neuvotellaan kirjoittajan kanssa. Kirjoituksista ei makseta palkkiota. Suorat lainaukset *Urantia-kirjasta* tulee merkitä *Urantia-kirja/Hakemisto* -teoksessa tai *Urantia-kirjan* tietokoneversiossa käytettyä merkintätapaa noudattaen; esimerkiksi [2002:6] tarkoittaa sivun 2002 kuudetta kokonaista tekstikappaletta. Toimitus voi suostua julkaisemaan kirjoituksen nimimerkillä vain poikkeustapauksessa.

Kaikki Heijasteessa esitetyt tulkinnat *Urantia-kirjasta*, mielipiteet ja päätelmät ovat kirjoittajien omia eivätkä välttämättä edusta Urantia-säätiön, Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen tai Suomen Urantia-seura r.y:n kantaa.

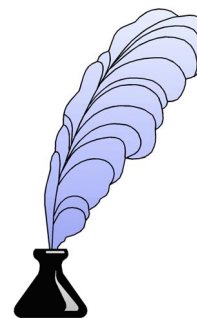
Lehteen tarkoitettu aineisto voidaan osoittaa päätoimittajalle tai toimitussihteerille. Tilaukset, peruutukset tai osoitteenmuutokset osoitetaan toimittaja Seppo Kanervalle.

Heijaste on Suomen Urantia-seuran jäsenlehti, mutta se on kenen tahansa tilattavissa. Vuosikertaus (kalenterivuosi / neljä numeroa) maksaa 15 euroa, irtonumero 4 euroa. Tilaus astuu voimaan, kun tilausmaksu on maksettu Suomen Urantia-seuran pankkitilille: **Nordea 142730-102126**. Pankkisiirtolomakkeeseen tulee merkitä **tilaajan nimi ja osoite**.

Pyydämme lähettämään numeron 1/2003 tarkoitettun aineiston toimitukselle 15.2.2003 mennessä.

Suomen Urantia-seura r.y.	PL 212, 00101 HELSINKI Sähköposti: urantia-seura@urantia.fi Verkkosivu: http://www.urantia.fi
Urantia-säätiön Suomen-toimisto	PL 18, 15101 LAHTI Puhelin ja faksi: (03) 777 8191 Sähköposti: urantia-saatio@urantia.fi Verkkosivu: http://www.urantia.org
• Suomen Urantia-seuran yleinen pankkitili: (lahjoitukset, Heijasteen tilausmaksut)	Nordea 142730-102126
• Suomen Urantia-seuran käännösrachasto: (lahjoitukset vironkielistä käännöstä varten; keräysluvan numero: OKU 139A)	Nordea 142730-102399
• Urantia-säätiön pankkitili Suomessa (lahjoitukset):	Sampo 800012-70160873

Puheenjohtajan kynästä

Syksyn tapahtumia olivat mm. Turun kirjamesut 5.–7.10.2002, joille seurammekin osallistui yhdessä säätiön kanssa osastolla "Uskonto ja Elämänkatsomus". Aihepiiri oli meille varsin suotuisa, ja paikkamme löysikin moni Urantiasta vielä täysin tietämätön kulkija. Messuilla naapureinamme olivat mm. Suomen evankelis-luterilainen kirkko / kirkkohallitus, Hiljaisuuden Ystävät ry., Suomen uskonnonopettajain liitto ry, Filosofian ja elämänkatsomustiedon opettajat ry, Vapaa-ajattelijain liitto ry., Uskonnon uhrien tuki ry ja Prometheus-leirin tuki ry, vain muutamia mainitakseni. Oletan, että tapahtumaan oli hyödyllistä osallistua. Tämänlaisen toiminnan tulokset ovat harvoin välittömiä ja konkreettisesti nähtävissä olevia, vaan kuten siementenkin kylvössä, aika tekee tehtävänsä. On vielä tavallista, että ne, jotka ns. kylvävät, eivät useinkaan ole niitä, jotka satoa korjaavat; aivan kuten meidänkin kokemamme sadon ovat aikanaan kylväneet toiset henkilöt. Seuramme puolesta messuja oli organisoimassa Hanna Holopainen Turusta. Hän järjesti mm. tavarat, varaukset ja esittelijät unohtamatta kukkiaakaan pöydältä, ja kaikki sujui kuten pitikin. Kiitos Hannalle! Seitsemän eri henkilöä osallistui varsinaiseen esittelytyöhön niin, että kaksi kerrallaan oli aina paikalla, vuorojen ollessa puoli päivää kullakin. Lyhyesti sanottuna osastolla oli esitteillä *Urantia-kirjoja*, Vaikeat sanat -monisteita ja Heijasteita, ja kysyjille esiteltiin Urantia-seuramme toimintaa (tilaisuudet, www-osoite jne.) näin pääpiirteissään. Tämä sama filosofinen aihe toistunee Turun kirjamesuilla kahden vuoden kuluttua; ehkä olemme silloinkin paikalla.

Lähestyvä joulu koskettaa meitä kaikkia vääjäämättä. *Urantia-kirjan* lukijoina tiedämme, miten vähän, tai ei ollenkaan, nykymuotoisella joululla on tekemistä Jeesuksen syntymäjuhlan tai ainakaan syntymäajankohdan kanssa, joulun, joka ainakin länsimaissa on muuttanut muotonsa edellä mainitusta alkuperäisestä syntymän juhlasta yhä kaupallisemmaksi, ehkäpä markkinatalouden odotetuksi kulutusjuhlaksi. Joka tapauksessa Suomesta tuskin löytyy montakaan perhettä, jossa joulusiivot jäisivät tekemättä, jossa koristeita ei laitettaisi, lahjoja ei lapsille annettaisi eikä jouluruokia valmistettaisi tai missä piparkakku ja

kynttilä eivät tuoksuisi. Enemmistö lähettää joulukortteja ja vielä useampi niitä saa. Monessa kortissa on Jeesus-lapsi kuvattuna, ja vielä useammassa on joulupukki lahjapaketteineen. Usealle joulukirkko on välttämättömyys, vaikka muulloin ei kirkossa tai hautausmailla tulisi käydyksikään. Niin tai näin, mutta tämä on osa perinnettämme. Jos jokin muuttuu, niin ollaan varovaisia, että muutos on varmasti askel parempaan.

Kaikesta huolimatta joululla on aina merkityksensä; tarjoaahan se perheille ja sukulaisille yhdessäolon lisääntymistä, mahdollisuutta hiljentymiseen, vaikkapa musiikin kuunteluun esimerkiksi juuri joulukirkoissa, lähimmäisten muistamista tavalla jos toisella jne. Kukin käyttää aikansa ja mahdollisuutensa niin kuin parhaaksi näkee. Onhan joulun aika myös juhla, jossa talven selkä taivuu ja valo pääsee voitolle pimeydestä; keväinen päivien piteneminen alkaa, vaikka ensimmäiset viikot ovatkin vielä kovin verkkaista etenemistä. Unohtaa ei sovi myöskään sitä, että joulu on erityisesti lasten juhla. Kallisarvoisimpia lahjoja, mitä ihminen voikin lapselle tai kenelle tahansa antaa, on – oma aika. Se on uhraus, jonka toinen muistaa ja arvostaa ikänsä, jos nyt ylipäätään voi käyttää tätä sanaa, sillä uhrauksesta ei varmastikaan ole kysymys. Saajiksi tulevat kaikki osapuolet, ja ajan antajanhan me jo tunnemmekin, kiitämme siitä Isää taivaissa.

Omasta puolestani toivotan kaikille lukijoille rauhaisaa, virkistävää ja kiireetöntä joulua 2002.

Seuraava yhteinen tapahtumamme onkin talvipäivät tammikuussa 2003. Toivon omasta ja järjestäjänä toimivan koulutuskomitean puolesta runsasta osanottoa!

Tapio Talvitie

Onko läntinen sivilisaatio vanha ja väsynyt?

SEPPO KANERVA

Läntinen sivilisaatio on vanha ja väsynyt, jopa sairas, väittää akateemikko, Suomen ehkä tunnetuin filosofi ja Suomen viimeiseksi intellektuelliksi luonnehdittu **Georg Henrik von Wright** Helsingin Sanomissa 6.9.2002 julkaistussa referaatissa. Akateemikko von Wright tunnetaan humanistifilosofina, joka itse on alkanut luonnehtia itseään kuitenkin ”provokatiiviseksi pessimistiksi”. Tyypilliseen humanistin ja nykyajan huolestuneen maailmanparantajan tapaan filosofi pitää maailman tilannetta jopa niin huonona ja toivottomana, että hän kyseenalaistaa provokatiivisen pessimisminkin pitäen sitä liian optimistisena. Akateemikon käsityksistä huomaa oitis, ettei hän ole *Urantia-kirjan* lukija, sillä häneltä puuttuu ilmoituksen luoma perspektiivi. Läntisen sivilisaation vanhuuden, väsymyksen ja sairauden oireina akateemikko mainitsee sellaiset kaikkien humanistien ja poliittisesti korrekten tahojen löytämät ilmiöt kuin työttömyyden, ympäristöongelmat sekä rikkaiden ja köyhien välillä levenevän kuilun. Hän on huolissaan myös äärioikeiston noususta ja sotaisasta terrorismista kysyen, voivatko eri sivilisaatiot ymmärtää toisiaan, välttää yhteenotot ja estää ihmiskunnan tuhoutumisen. Hänen oma vastauksensa on epävarma, mutta kallistuu kielteisen suuntaan.

Akateemikko ei tiedä, että kehitys, kulku kaaoksesta evoluution kautta kohti täydellisyyttä, on kosmoksen järjestys. Hän ei tiedä, että evoluutio vie aina – takaiskujenkin jälkeen – eteenpäin, että se on jumalallisten voimien valvonnassa ja että se on hallittua. Hän ei tiedä, että jokainen normaali ihmisolento on Jumalan hengen asuinsija ja että Jumalan tahto aina lopulta ja viime kädessä vallitsee. Hän ei tiedä, että ihmisten keskuudessa vaikuttaa myös taivaan valtakunta. Tietämättömyydessään akateemikko on tyypillinen humanisti.

Ovatko akateemikon ja muiden samalla tavalla ajattelevien näkemykset oikeita ja tosia? Kyseiset mielipiteet ovat tietenkin henkilökohtaisia ja subjektiivisia, ja tarkasteltavana on lisäksi joukko käsitteitä, joiden tieteellisen eksakti ja täsmällinen määrittäminen on mahdotonta. Mitä ensinnäkin on sivilisaatio? Millaisin kriteerein tämä määrittämättömissä oleva sivilisaatio on luonnehdittavissa vanhaksi ja väsyneeksi tai vaihtoehtoisesti nuoreksi ja elinvoimaiseksi?

Yritän löytää vastauksia näihin provokatiivisiin kysymyksiin *Urantia-kirjaa* tutkimalla ja omaa mieltäni härnäämällä.

Sivilisaation määrittelyä

Sanat ”sivilisaatio” ja ”kulttuuri” (ymmärrettyinä laajemmin kuin pelkkänä taiteen harjoittamisena) ovat jokseenkin synonyymejä. Sivilisaatio voidaan kuitenkin nähdä laajempaan näin, että se koostuu useista osakulttuureista.

Ihmisen olemassaolo muodostuu mm. sellaisista toiminnoista kuin energian sisäänotto syömällä ja juomalla; ravinnon hankkiminen ja tuottaminen ja sen toimittaminen kuluttajien ulottuville; asuminen, ruumiin lämpötilasta huolehtiminen vaatetuksella; työskentely aineellisten tavaroiden ja konkreettisten kohteiden, palvelusten tai immateriaalisten hyödykkeiden tuotannon tai jakelun piirissä; nukkuminen, lepääminen ja virkistäytyminen, nautiskelu ja ajan kuluttaminen; lisääntyminen ja jälkeläisten hoivaaminen; terveyden vaaliminen ja sairauksien hoitaminen; oppiminen ja opettaminen; kanssakäyminen ihmisten kanssa; kommunikointi Jumalan kanssa; olemassaolon pohdiskelu eli filosofointi; taiteen ja muun kulttuurin harjoittaminen joko aktiivisena tai vastaanottavana puolelta; asioiden tutkiminen eli tieteellinen toiminta; hallinnoiminen; järjestyksen ylläpitäminen; itsensä puolustaminen tai joskus hyökkääminen muita vastaan; liikkuminen ja niin edelleen.

Vastauksista kysymyksiin ”miten?” ja ”mitä?” kulloinkin ja jollakin alueella syödään, tehdään, tuotetaan, rakennetaan, viljellään, kulutetaan, miten pukeudutaan, miten hoidetaan sairauksia, miten virkistäydytään, mitä ja miten nautitaan, opitaan, kommunikoidaan, palvotaan, filosofoidaan, taiteillaan, tutkitaan, hallinnoidaan, puolustetaan jne. muodostuu sivilisaatio, kun laajojen väkimäärien vastaukset näihin kysymyksiin ovat samoja tai lähes samoja. Vastaukset riippuvat siitä, mitä ympäristö tarjoaa aineellisina tekemisen, tuotannon, jalostamisen ym. kohteina ja raaka-aineina. Vastaukset riippuvat myös siitä, millainen on vallalla oleva selitys olemassaolosta, mitä on opittu, mitä pidetään totena, mihin uskotaan ja mitä arvoja kunnioitetaan. Ajan myötä nämä vastaukset muuttuvat, jolloin myös sivilisaatio muuttuu, ja kun muutoksia on kertynyt riittävän paljon, sivilisaatio on muuttunut toiseksi.

Sivilisaatio siis koostuu aineellisesta kulttuurista, talouselämästä, tapakulttuurista, taiteista, tieteestä, hallitustavasta, laillisuudesta, moraalista, uskonnosta, filosofiasta jne.

Sivilisaatio on mielen rakennelma, se hankitaan ja luodaan; se ei perustu biologiaan. Tästä syystä sivilisaatio ei siirry sukupolvelta toiselle automaattisesti,

vaan se on opetettava. Vastaukset niihin kysymyksiin, joista sivilisaatio muodostuu, voivat muuttua ja ajan myötä vääjäämättä muuttuvat, ja siitä johtuen sivilisaatiot ovat epävakaita; ne eivät ole kosmisia (196:1), vaan niitä on tietoisesti pidettävä yllä. On kuitenkin kolme seikkaa, nimittäin moraalitiede ja uskonto, jotka ovat ihmisen konstituutioon pysyvästi kuuluvia kosmisia ominaisuuksia — ihmisellä on aina jonkinlainen moraalitiede ja jonkinlainen uskonto, ja hän havainnoi aina ympäristöään ja tekee siitä johtopäätöksiä eli harjoittaa tiedettä. Kun moraalitiedettä ja uskonnotta tulee laajemman ihmisjoukon yhteistä omaisuutta, niistä muodostuu sivilisaatio (196:0). Erityisesti ei synny sivilisaatiota. Sivilisaatio on aina laajemman joukon rakennelma eli niiden sääntöjen ja periaatteiden yhdistelmä, jotka mahdollistavat yhdessäelämisen. Näin sivilisaatio lisää hengessä säilymisen mahdollisuuksia eli luo turvallisuutta; se vähentää elämän tuskallisuutta ja lisää sen nautittavuutta (764:5). Sivilisaation edellytyksenä olevat säännöt luovat toisaalta vakautta, toisaalta ne tukahduttavat oma-aloitteisuutta ja itsenäistä ajattelua ja suosivat henkistä pysähtyneisyyttä ja hengellistä laiskuutta.

Urantia-ilmoitus selvittää sivilisaation kehityksellistä luonnetta ja luettelee sivilisaation seitsemän eri vaihetta: ravinnonhankintaan keskittyvä aikakausi, turvallisuuden varmistamiseen keskittyvä ajanjakso, aineellisen hyvinvoinnin kausi, tiedon ja viisauden tavoittelu, filosofian ja veljeyden aikakausi, hengellisen kilvoittelun ajanjakso ja lopulta puolestaan seitsemään vaiheeseen jakautuva valon ja elämän aikakausi (576:4–577:5). Urantialla on kulttuureja, jotka ovat vasta kahdessa ensimmäisessä vaiheessa; yksikään urantialainen sivilisaatio ei ole vielä yltänyt filosofian ja veljeyden aikakaudelle.

Sivilisaation luonteen ja tason määrittäviä tekijöitä

Nykyisin on poliittisesti korrektaa vaieta tietyistä vaikeista asioista; on korrektaa olla tekemättä laatu- ja tasovertailuja muun muassa kulttuurien, rotujen, sivilisaatioiden, kansojen ja institutionaalisten uskontojen välillä. Vertailut koetaan mahdottomiksi ja loukkaaviksi. Vallitseva ja ainoa poliittisesti korrekki asennoituminen tällaisiin kysymyksiin on arvojen kieltäminen; tasa-arvoisuuden väärä doktriini, joka myöntää mainittujen seikkojen väliset erot, mutta kiistää erojen olevan laadullisia; mikään niistä ei muka ole arvokkaampaa tai edistyneempää kuin jokin toinen. Kaikki kulttuurit, sivilisaatiot, uskonnot jne. ovat tämän doktriinin mukaan ”yhtä arvokkaita”. Doktriini on humanismin mukainen, mutta väärä. Doktriini ei missään tapauksessa ole Urantia-ilmoituksen mukainen. Ilmoituksen mukaan yksilöiden, rotujen, kulttuurien, sivilisaatioiden ja institutionaalisten uskontojen välillä on laadullisia eroja; toinen on parempi toista. Vain Ju-

malan edessä kaikki ovat hengellisesti tasa-arvoisia (1487:4); muuta tasavertaisuutta ei ole olemassa.

Uskonnon rooli. Henkilökohtainen jumalasuhte eli aito uskonto on sivilisaation ja maailman edistymisen kannalta ratkaisevassa asemassa. Jumalan uskonpoikien näkymätön yhteisö eli taivaan valtakunta on tekijä, joka pitää sivilisaation yllä ja vie sitä eteenpäin. Vaikkeivät uskonpojat tätä osaansa useimmiten edes tiedosta, on kuitenkin niin, että [a]idon uskonnon tulee ikuisesti olla yhdellä kertaa kaikkien kestävien sivilisaatioiden sekä ikuinen perustus että niiden johtotähti [1013:10].

Uskonnonharjoittaja ei suhtaudu sosiaaliseen kärsimykseen kylmäkiskoisesti, hän ei ole välinpitämätön yhteiskunnallista epäoikeudenmukaisuutta kohtaan, hän ei pysyttäyty sivussa talousajattelusta, eikä hän liioin suhtaudu poliittiseen tyranniaan ikään kuin sitä ei olisikaan. Yhteiskunnalliseen uudistustyöhön uskonto vaikuttaa välittömästi, sillä se hengellistää yksittäisen kansalaisen ja antaa hänelle ihanteita. Näiden yksittäisten uskonnonharjoittajain asennoituminen vaikuttaa epäsuorasti kulttuurisivilisaatioon silloin, kun heistä tulee monenlaisten sosiaalisten, moraalisten, taloudellisten ja poliittisten ryhmien aktiivisia ja vaikutusvaltaisia jäseniä. [1088:4]

Neuvostoliiton ja sen ympärysvaltioiden nyttemmin hajonnut sivilisaatio samoin kuin nykyinen kiinalainen sivilisaatio osoittavat kouriintuntuvalla tavalla, ettei mikään yhteiskuntajärjestys, mikään hallitustapa, mikään kulttuuri, joka kieltää Jumalan todellisuuden, voi millään rakentavalla tai kestäväällä tavalla myötävaikuttaa sivilisaation edistymiseen (2084:7).

Jos aidon uskonnon rooli on näkymätön ja paljolti tiedostamaton, niin näkyvämpi sen sijaan on institutionaalisten uskontojen rooli. Primitiivisimpiä sivilisaatioita ehkä lukuun ottamatta kaikki olemassa olevat sivilisaatiot ovat aikanaan rakentuneet jonkin uskonnon ympärille. Läntisen ja kiinalaisen sivilisaation kohdalla tämä uskonnollinen yhteys on katkennut tai on katkeamassa, islamilaisen, juutalaisen ja intialaisen sivilisaation kohdalla se on edelleen vahva ja jopa vahvistumassa. Uskonnolliset uskomukset ovat antaneet ja antavat edelleen varmat, vakaat ja muuttumattomat vastaukset kaikkiin niihin kysymyksiin, joista sivilisaatio koostuu. Sivilisaatio rakentui aikanaan näille uskonnon antamille vastauksille, ja siinä vaiheessa se merkitsi edistystä. Nyt nämä muuttumattomat vastaukset ovat suuressa määrin järjettömiä, perusteettomia, taikauskoisia, tukahduttavia ja edistystä jarruttavia tai sen kokonaan estäviä. [M]eidän on viisainta arvioida sivilisaation todellista luonnetta siihen liittyvän uskonnon puhtauden ja ylevyyden mukaan [1127:6].

Jeesus opetti — vähän väliä, ettei mikään sivilisaatio selviydy pitkälle menettäessään sen, mikä sen uskonnossa on parasta. Ja uupumatta hän korosti — miten suuri vaara piili siinä, että uskonnollisen kokemuksen sijalle hyväksytään uskonnolliset symbolit ja seremoniat [1727:8].

Paremmen sivilisaation salaisuus on sidoksissa Mestarin opetuksiin ihmisen veljeydestä, rakkautta ja keskinäistä luottamusta osoittavasta hyvästä tahdosta [2064:4].

On pantava merkille, ettei yksikään institutionaalinen uskonto tunnusta Jumalan suvereenisuutta, valtasuuruutta ja ylivaltiutta tavalla, joka olisi kyseisen uskonnon kaikki kaikessa, sen määräävin ja keskeisin asenne ja suhtautumistapa, vaan kaikki institutionaaliset uskonnot esittävät valtavan määrän erilaisia oppeja, dogmeja ja doktriineja siitä, mikä Jumalan tahto on, mitä Jumalan uskotaan vaativan ja miten hän on valinnut juuri kyseisen uskonnon ainoaksi uskonnoksi, jonka kautta pääsee hänen syleilyynsä. Se, etteivät institutionaaliset uskonnot tunnusta Jumalan suvereenisuutta, estää oikean ja aidon uskonnon kehittymistä ja on syynä siihen, miksi ne ovat menettämässä kykynsä tarjota inspiraatiota ja lohdutusta ihmiskunnalle. Se, ettei Jumalan suvereenisuutta tunnusteta, vaan sen sijasta uskotaan oman uskonnon valtasuuruuteen ja erinomaisuuteen, on johtanut ja johtaa loputtomiin sotiin ja konflikteihin ja on esteenä taivaan valtakunnan, uskonpoikien veljeskunnan, edistymiselle.

Uskonnon suoritettavana ei ole mitään uusia velvollisuuksia, mutta siihen vedotaan painokkaasti, jotta se toimisi viisaana oppaana ja kokeneena neuvonantajana kaikissa ihmisen kohtaamisissa uusissa ja nopeasti vaihtuvissa tilanteissa. Yhteiskunta on käymässä yhä mekaanisemmaksi, yhä lujemmin yhteen kietoutuvaksi, yhä mutkikkaammaksi, ja sen osat ovat yhä kriittisemmin toisistaan riippuvaisia. Uskonnon on toimittava niin, että se estää näiden uusien ja läheisten riippuvuussubteiden muuttumisen toisiaan taannuttaviksi tai jopa tuhoaviksi. Uskonnon on toimittava ikään kuin se olisi kosmista suolaa, joka estää kehityksen käyteaineita hävittämstä sivilisaation kulttuurista makua. Nämä uudet yhteiskunnalliset subteet ja taloudelliset mullistukset voivat johtaa kestävään veljeyteen vain uskonnon hoinissa. [1087:1] On hyvä huomata, että tämä uskonto ei niinkään ole institutionaalinen uskonto, vaan aito, henkilökohtainen uskonto.

Vapaus ja laillisuus. Se, millä tavoin yksilön vapauden ja yksilön hillittömyyden välinen rajanveto on kussakin sivilisaatiossa tehty, on eräs sivilisaatioiden luokiteluperuste. Aito vapaus ei tarkoita yksilökohtaista hillittömyyttä; vapaus on luotavissa vain yhteisesti sovituin säännöin eli lakiteitse. On olemassa vapaita ja epävapaita kulttuureja ja sivilisaatioita. Vapaat sivilisaatiot ovat edistyviä, epävapaita sivilisaatiot ovat matkalla kohti tuhoa. Sivilisaatiot, jotka perustuvat laillisuuteen ja puolueettomaan oikeuslaitokseen, ovat edistyviä; yhteiskunnat ja sivilisaatiot, joissa vallitsee laittomuus tai mielivalta (jonkin aatesuunnan diktatuuri) ja puolueellinen oikeuslaitos, ovat matkalla kohti ennemmin tai myöhemmin koittavaa tuhoa. Jo hajonnut neuvostosivilisaatio oli oivallinen esimerkki

epävapaasta, mielivaltaan ja yhden aatesuunnan tyranniaan perustuneesta sivilisaatiosta. Mutta samanlaisia sivilisaatioita on olemassa edelleen. Esimerkiksi islamilaisen sivilisaation vapauden aste on varsin alhaalla, tyranniuden aste puolestaan hyvin korkealla. *Vapaus on se sivilisaation antama lahja, jonka laillisuuden voimaansaattaminen tekee mahdolliseksi.* [1490:4]

Urantia-ilmoitus luettelee joukon vapauksia, joiden olemassaolo tai puuttuminen ovat sivilisaatioiden edistykseellisuuden mittareita. Näitä ovat: henkilökohtainen vapaus eli vapaus orjuudesta; ajatuksenvapaus; laillisuus; puhevapaus; omaisuuden turva; oikeus vedota viranomaisiin; oikeus vaikuttaa hallinnon toimintaan; yleinen äänioikeus; oikeus viranomaisten toimien valvontaan sekä demokraattisesti valittujen julkisen vallan elinten korkeatasoisuus (802:4–13).

Edustuksellinen demokratia. Evoluution tässä vaiheessa edustuksellinen demokratia on monista siihen sisältyvistä vakavistakin vaaroista huolimatta suositeltavin hallitustapa, ja taas voidaan todeta, että ne yhteiskunnat ja sivilisaatiot, joissa edustuksellinen hallitustapa – ei diktatuuri, ei näennäisdemokratia, ei myöskään suora kansanvalta – on voimassa, ovat edistyviä, muunlaiset sivilisaatiot ovat paikalleen jähmettyneitä ja taantuvia. *Se, miten pitkälle yhteiskunta on edistynyt, määräytyy suoraan siitä, miten laajasti yleinen mielipide voi väkivaltaan turvautumatta valvoa henkilökohtaista käyttäytymistä ja valtion harjoittamaa sääteleyä. Aito sivistynyt hallitusjärjestelmä ilmaantui vasta sitten, kun yleinen mielipide verbottiin henkilökohtaisen äänioikeuden antamiin valtuuksiin. Yleiset vaalit eivät kenties ratkaise asioita aina oikein, mutta ne ovat oikea tapa tehdä vaikea vääräkin ratkaisu.* [802:2]

Koti ja perhe. Urantia-ilmoitus korostaa korostamasta päästyään kodin arvoa. Koti on ihmisen ylevin instituutio (929:4). *Miltei kaikki, jolla sivilisaatiossa on kestävä arvo, juontuu perimmältään perheestä* [765:5]. *[S]ivilisaation kohtalo riippuu – – suoraan siitä, miten tehokkaasti perheinstituutio toimii* [888:2]. Kodin ja perheen keskeinen asema kiinalaisessa ja islamilaisessa sivilisaatiossa on niiden vahva puoli. Länsimaisen sivilisaation piirissä kodin ja perheen aseman heikkenemisestä on tullut vakava ongelma.

Rotu ja ihmiskunnan heikommat ainekset. Lähes kaikki, mitä Urantia-ilmoitus paljastaa rotukysymyksestä, on poliittisesti epäkorrektia saaden monet lukijat vaivautuneiksi ja jopa epäilemään näiden opetusten totuudellisuutta ja kiistämään niiden arvon. Ihminen on tieteen valossa kuitenkin hämmästyttävän laajassa mittassa biologinen olento ja on siis eläinkunnalta periytyvien fyysisten mekanismien ja sähkökemiallisten prosessien armoilla. Rotu on puhtaasti ihmisen biologiseen konstituutioon kuuluva piirre. Kukaan ei voi

mitään sille, minkä rotuisena on sattunut syntymään. Rotua koskevia ilmoitettuja opetuksia ei näin ollen tule katsoa yksilöä koskeviksi tuomioiksi tai ylistyksiksi. Ja on aina muistettava sekin ilmoitettu totuus, että yksilöiden eroavuudet rotujen sisällä ovat paljon suuremmat kuin rotujen väliset erot. *Rotujen väliset samoin kuin kunkin rodun sisäisten ryhmien väliset statuserot ovat inhimillisen suvaitsevaisuuden ja altruismin kehittymiselle välttämättömiä* [726:6].

Ratkaisevan tärkeässä asemassa oleva uskontokin tarvitsee vankan biologisen taustan pystyäkseen täyttämään tehtävänsä: *Uskonto on se mahtava vipusin, joka nostaa sivilisaation kaaoksesta, mutta se on voimaton, ellei terve ja normaali mieli voi turvallisesti tukentua terveeseen ja normaaliin perimään* [793:10]. Urantia-ilmoituksen viesti on varsin selvä korostaessaan, miten tärkeää olisi huolehtia tähän saakka tyystin laiminlyödyistä ihmiskunnan rodullisesta kohentamisesta.

Rotujen heikommista aineksista ilmoituksessa sanotaan, että ne ovat taipuvaisia ylettömyyksiin ja brutaalisuuteen. Mutta edistyvä sivilisaatio tulee nämä ainekset kerran nujertamaan (577:1; 771:0). Heikot ja alemmalla tasolla olevat ovat aina taistelleet tasavertaisuuden puolesta ja vaatineet yhtäläisiä oikeuksia. *He ovat aina vaatimalla vaatineet, että valtio pakottaisi vahvat ja korkeammantasoiset täyttämään heidän tarpeensa ja muutoinkin hyvittämään niitä puutteita, jotka aivan liian usein ovat luonnollinen tulos heidän omasta välinpitämättömyydestään ja velttoudestaan* [794:11]. Mielestäni tämä ilmoituksen toteamus ei koske vain jonkin kansakunnan heikompia aineksia vaan koko ihmiskuntaa. Sivilisaation kimppuun käydään monelta taholta juuri noista vaikuttamista, vaikka retoriikka välillä muuta puhuukin. Erilaiset häijyt vähemmistöt, jotka eivät kaihdakaan tarttumasta edes terrorismiin, vaativat päästä osalliseksi sivilisaation hedelmistä itse niiden hyväksi mitenkään ponnistelematta (804:16). Kun puhutaan rikkaiden ja köyhien välisen kuilun laajenemisesta, tulisi muistaa myös tämä tosiasia.

Ilmoituksen näkemys ihmiskunnan vähäosaisista ei siis ole sitä, mitä saattaisi odottaa, mutta se on silti perin realistinen: *Mikään yhteiskunta ei ole edennyt kovin pitkälle salliessaan joutilaisuutta tai sietäessään köyhyyttä. Mutta köyhyys ja holhottavuus eivät ole koskaan eliminoitavissa, mikäli vajavaisia ja rappentuneita rotuaineksia tuetaan avokätisesti ja sallitaan niiden esteetön jälkeläisten tuotanto.* [803:8] Korkeammantasoisien aineksien lisääntymisen vähetessä heikompien rotuainesten kontrolloimattoman lisääntymisen salliminen johtaa sivilisaation itsemurhaan (880:5). Kovaosaisten ja kurjien huoltaminen on tietenkin paikallaan, mutta se on kuitenkin vääränlaista tunteilua ja johtaa epäviisaaseen rodullisesti rappentuneiden aineksien voimistumiseen, mikä puolestaan hidastaa sivilisaation edistymistä tuntuvas- ti (1088:6). Normaalin alapuolella oleva väestöaines

tulee pitää tiukassa kontrollissa ja sitä saa olla vain sen verran, että sitä voidaan käyttää sellaisten tehtävien suorittamiseen, joissa tarvitaan eläimen kyvyt häthättää ylittävää osaamista.

Puolustus. Yksi sivilisaation piirre on, että se osaa ja tietää puolustautua (819:3).

Ihmisoikeuksien mukaisten perustarpeiden turvaaminen. Jotta sivilisaatio ansaitsisi sivilisaation nimen, sen tulee taata tietyt perustarpeet, joita ovat: ravinnonsaannin varmuus, sotilaallinen puolustus ja sen myötä koitua turvallisuus, yhteiskuntarauhan säilyttäminen ja yksilöllisen väkivallan ehkäiseminen, avioliitto ja perheinstituutio, omistamisen oikeus, yksilöiden ja ryhmien välisen kilpailun edistäminen, nuorison opettaminen ja kouluttaminen, tavaravaihdon ja teollisuuden kehittäminen, työolojen ja palkkojen kohentaminen sekä uskonnonharjoituksen vapauden turvaaminen, jotta kaikki yhteiskunnalliset toiminnot kohenisivat sitä mukaa kuin niistä tulee hengellisesti motivoituja (793:13–794:6). Sukupuolten tasa-arvo on tasokkaan sivilisaation merkki: *Sukupuolten tasa-arvo vallitsee kaikissa edistyneissä maailmoissa; mies ja nainen ovat mielenlahjoiltaan ja hengelliseltä statukseltaan samanarvoisia. Planeetta ei mielestämme ole noussut barbariasta niin kauan, kuin toinen sukupuoli pyrkii tyrannisoimaan toista.* [564:6]

Nykyiset sivilisaatiot ja kulttuurit

Monet maailman sivilisaatioista ovat hävinneet tai ne on hävitetty. Jotkin sivilisaatiot ovat hävinneet jälkiä jättämättä, joidenkin sivilisaatioiden vaikutus sen sijaan on nähtävissä vielä nykyäänkin. Eurooppalaista siirtomaavaltaa edeltäneet Pohjois- ja Etelä-Amerikan sivilisaatiot ovat esimerkki kadonneista ja hävitetyistä sivilisaatioista. Muinaisen Egyptin sivilisaatio, jonka juuret olivat Mesopotamiassa, sen sijaan painoi jälkensä kreikkalaiseen, roomalaiseen ja juutalaiseen sivilisaatioon. Muinaisten kelttien kadonnut sivilisaatio vaikutti myöhempään eurooppalaiseen sivilisaatioon jne.

Nykymaailmassa esiintyy puolisen tusinaa sivilisaatiota, joista **läntinen** sivilisaatio on laajimmalle levinnyt, voimakkain, dynaamisin ja dominoivin. Läntisen sivilisaation piiriin kuuluvat Eurooppa, Pohjois-Amerikka, Latinalainen Amerikka, Australia, Uusi-Seelanti ja rajallisessa määrin Etelä-Afrikka, Etelä-Korea ja Filippiinit. Se on vanha Kreikan ja Rooman kulttuurista ja kristinuskosta kehkeytynyt sivilisaatio, joka on lähtöisin ja peräisin Euroopasta, mutta on jakautunut moniin osakulttuureihin. Läntisen sivilisaation kulttuureista voimakkain on pohjoisamerikkalainen kulttuuri. Latinalaisen Amerikan kulttuurilla on omat erityispiirteensä, samoin australialaisella kulttuu-

rilla. Etelä-Afrikan kulttuuri on sekoitus eurooppalaisuutta ja afrikkalaisuutta. Etelä-Korean ja Filippiinien kulttuuri puolestaan on aasialaisen ja eurooppalaisen sivilisaation sekoitus.

Islamilaisen sivilisaation piiriin kuuluvat islaminuskoa tunnustavat kansakunnat Pohjois- ja Itä-Afrikassa, Lähi-idässä, Levantissa, Etelä-Aasiassa ja erällä Aasian mantereen saarilla. Islamin usko on sumea yhdistelmä juutalaista uskontoa, kristinuskoa, primitiivistä pakanuutta ja perustajansa Muhammedin henkilökohtaisia kokemuksia ja epäselvää ajattelua. Islamin uskoon pohjautuva islamilainen sivilisaatio on toiseksi laajimmalle levittäytynyt mutta edistymätön ja pysähtynyt sivilisaatio. Islamilaisen sivilisaation piirissä ei sen aasialaista haaraa lukuun ottamatta esiinny merkittäviä osakulttuureja, sillä islamilainen sivilisaatio pyrkii tukahduttamaan erilaisuuden.

Kiinalainen sivilisaatio on väkirikkaan Kiinan ja sen lähialueiden sivilisaatio. Se perustuu ikivanhojen perinteiden lisäksi konfutselaisuuteen ja taolaisuuteen. *Urantia-kirjan* esittämä kuva kiinalaisesta sivilisaatiosta on varsin myönteinen. Nykyään se on edistymätön ja jähmettynyt sivilisaatio. *Urantia-kirja* antaa kuitenkin ymmärtää, että siihen sisältyy suuri potentiaali. Nykyisin kiinalaisen sivilisaation kahleena on ateistiseen marxilaiseen filosofiaan perustuva yhteiskuntajärjestys, mutta käynnissä oleva muutosprosessi rakentuu länsimaisen sivilisaation saavutusten omaksumiseen.

Intämäinen eli **intialainen** sivilisaatio on runsasväkisen Intian ja sen lähialueiden sivilisaatio. Se perustuu hindulaisuuteen ja buddhalaisuuteen, mutta siihen on omaksuttu lisäksi piirteitä eurooppalaisilta siirtomaavaltialta. Intialainen sivilisaatio on pysähtynyt ja taaksepäin katsova. *Urantia-kirjan* mukaan siihen sisältyy kuitenkin paljon potentiaalia.

Japanin sivilisaatio omaa ikivanhat perinteet. Se on pohjimmiltaan aasialainen sivilisaatio buddhalaisine ja šintolaisine elementteineen. Länsimainen sivilisaatio vaikuttaa voimakkaasti Japanin sivilisaatioon, minkä tuloksena tämä sivilisaatio on osittain edistynyt.

Venäläinen sivilisaatio kätkee sisäänsä elementtejä sorteista neuvostosivilisaatiosta, mutta siihen sisältyy nyttemmin myös läntisen sivilisaation aineksia, ja näiden kanssa bysanttilainen kristinusko kampailee vaikutusvallasta. Mainituista venäläisen sivilisaation aineksista neuvostosivilisaatio ja bysanttilainen ortodoksisuus ovat joko taantuvia tai paikalleen pysähtyneitä; vain läntisen sivilisaation elementit ovat edistyviä. Venäjän imperiumin alueella esiintyy lisäksi islamilaista, aasialaista ja nomadikulttuuria.

Juutalainen sivilisaatio, tai ehkä olisi täsmällisempää sanoa juutalainen kulttuuri, joka perustuu juutalaiseen uskontoon, vaikuttaa Israelissa ja juutalaisen väestönsosan keskuudessa muualla maailmassa, eritoten läntisen sivilisaation piirissä. Juutalainen sivilisaa-

tio ei edisty; se on paikalleen pysähtynyt ja taaksepäin katsova. Jotkin juutalaisen sivilisaation piirteet ovat kristinuskon kautta jossakin määrin vaikuttaneet läntiseen sivilisaatioon ja päinvastoin.

Afrikkalainen kulttuuri jakautuu moniin osakulttuureihin ja on primitiivisin kaikista kulttuureista, edistymätön ja pysähtynyt. Sen saavutukset ovat vähäisiä. Sen piiriin kuuluu Afrikan mantereen ei-islamilainen osa ja joitakin Karibian saaria.

Kun tarkastellaan kaikkia sivilisaatioita yhdessä, voidaan tehdä mielenkiintoisia johtopäätöksiä. Yhtä lukuun ottamatta jokaisen sivilisaation kohdalla piti todeta, että se on paikalleen pysähtynyt, edistymätön ja taaksepäin katsova. Yksi poikkeus tästä yleisestä säännöstä on. On vain yksi dynaaminen sivilisaatio ja se on samalla dominoiva. Tämä sivilisaatio on läntinen sivilisaatio. Olisiko tämä ainoa dynaaminen sivilisaatio myös vanha, väsynyt ja sairas? En usko.

Läntisen sivilisaation osatekijöitä

Minkälaisia vastauksia alussa mainittuihin kysymyksiin kukin sivilisaatio antaa eli minkälaisista aineksista, osatekijöistä, merkityksistä ja arvoista jokainen niistä koostuu, olisi mielenkiintoinen vertaileva tutkimus. Koska tarkasteltavana on tällä kertaa vain läntinen sivilisaatio, yritän seuraavaksi analysoida sen nykyistä koostumusta, sen potentiaaleja ja sitä uhkaavia vaaroja. Ratkaisua voi perustella siitäkin näkökohdasta, että puhuessaan yleisesti sivilisaatiosta *Urantia-kirja* lähes poikkeuksetta puhuu läntisestä sivilisaatiosta.

Läntinen sivilisaatio jakautuu useisiin kulttuureihin, jotka puolestaan voi jakaa hienosyisemmin vielä osakulttuureiksi. Eurooppalainen kulttuuri on yksi läntisen sivilisaation kulttuureista, sen kaikkein vanhin elementti. Se voidaan jakaa ainakin skandinaaviseen, suomalaiseen, balttilaiseen, saksalaiseen, ranskalaiseen, iberilaiseen (espanjalaiseen ja portugalilaiseen), italialaiseen, kreikkalaiseen ja itäeurooppalaiseen osakulttuuriin. Muita läntisen sivilisaation kulttuureja ovat erittäin voimakas pohjoisamerikkalainen kulttuuri, Latinalaisen Amerikan kulttuurit, australialais-uusi-seelantilainen kulttuuri ja eräät pienemmät kulttuurit.

Jos jätämme vähemmälle huomiolle läntisen sivilisaation heikoimmat elementit, toisin sanoen Latinalaisen Amerikan ja välimerellisen kulttuurin, ja keskitymme vain läntisen sivilisaation vahvimpiin kulttuureihin, toisin sanoen eurooppalaiseen, pohjoisamerikkalaiseen ja australialaiseen kulttuuriin, voimme havaita seuraavaa:

Läntinen sivilisaatio on maailman johtava sivilisaatio.

Läntinen sivilisaatio on valkoisen rodun sivilisaatio.

Läntisen sivilisaation piirissä edustuksellinen demokratia on lähes poikkeuksetta vallitseva hallitusta-

pa. Poikkeuksia tästä hallitustavasta ei siedetä.

Läntisen sivilisaation piirissä kunnioitetaan ihmisoikeuksia ja yhteiskunnallisia vapauksia; perusoikeudet on turvattu.

Läntisen sivilisaation piirissä on vallalla laillisuus.

Läntisen sivilisaation arvoja ja moraaliormeja pidetään tavoiteltavina miltei koko maailmassa.

Läntisen sivilisaation vallitseva institutionaalinen uskonto on kristinusko; uskonnonvapaus ja valtion ja kirkon ero on kuitenkin toteutunut vain osassa läntisen sivilisaation kulttuureja.

Läntinen sivilisaatio on lähes tyystin vapautunut institutionaalisen uskonnon kahleista, ja siitä on tullut suuressa määrin maallistunut ja humanistinen sivilisaatio.

Läntinen sivilisaatio on huolehtinut puolustuksestaan ja on maailman sotilaallisesti vahvin sivilisaatio. Läntinen sivilisaatio näyttää vihdoin lopettaneen hyökkäyssodat ja sodat omassa piirissään ja vapautuneen sodan ihannoinnista. On silti huomattava, että nykyisen tilanteen jatkuminen ei ole taattua, sillä rauhantila ei perustu ihmiskunnan suvereenisuuden tiedostamiseen ja sen mukaan järjestettyyn maailmanhallitukseen. Niin kauan kuin kansallisvaltiot noudattavat kansallisen suvereenisuuden periaatetta, sotia tullaan käymään (1489:3).

Läntinen sivilisaatio on luonut käytännöllisesti katsoen maailman kaikki tieteen ja teknologian saavutukset.

Läntinen sivilisaatio on maailman vaurain ja teollistunein sivilisaatio.

Läntisen sivilisaation piirissä käytännöllisesti katsoen kaikki lapset ja nuoret saavat koulutuksen ja opetus on korkeatasoista.

Läntisen sivilisaation piirissä sukupuolten tasa-arvo on suurelta osin toteutunut tai sitä pidetään ainakin normina ja tavoitteena.

Läntisen sivilisaation kulttuurielämä on elinvoimaista ja vaikuttaa koko maailmaan.

Läntisen sivilisaation piirissä sairaiden hoito on yleisesti korkeatasoista ja käytännöllisesti katsoen kaikkien ulottuvilla.

Läntisen sivilisaation piirissä laaja-alainen sosiaalihuolto kattaa yleensä koko väestön.

Läntisen sivilisaation piiristä työntekijöiden häikäilemätön riisto on miltei kokonaan kadonnut.

Läntinen sivilisaatio on jatkuvan muutoksen tilassa. Ajatuksenvapauden ja toiminnan vapauden myötävaikutuksesta se on dynaaminen, ei pysähtynyt eikä jähmettynyt, ja läntisen sivilisaation dynaamisuus tempaa vihdoin mukaansa koko planeetan: *Urantian ihmisyyhteisö ei voi koskaan enää toivoa asettuvansa aloilleen, niin kuin vielä menneinä aikoina. Yhteiskuntalaiva on höyrönnyt ulos vakiintuneen perinteen suojaisista poukamista, ja se purjehtii nyt avomerellä kohti evoluution mukaista päämää-*

rää. [1086:6] Tämä uusi ja tulossa oleva yhteiskuntajärjestys ei vielä vuosituhanteenkaan asetu itsetyytyvänsä aloilleen. Ihmisrodun on mukauduttava jatkuviin muutoksiin, järjestyihin ja uudelleenjärjestelyihin. Ihmiskunta on matkalla kohti uutta ja paljastamatonta planetaarista kohtaloa. [1086:4]

Muutamaa poikkeusta lukuun ottamatta kaikki edellä sanottu kertoo läntisen sivilisaation erinomaisuudesta ja kiistää väitteet sen vanhuudenheikkoudesta ja sairaudesta. Tämä ei kuitenkaan ole koko kuva; emme elä valon ja elämän aikakautta; olemme siitä vielä ainakin sadantuhannen vuoden päässä (596:6, 597:3, 595:5) ja keskellä vaikeinta evoluution vaihetta. Tästä sivilisaatiosta Urantia-ilmoitus kuitenkin sanoo, että se on säilytettävä ja sitä on vaalittava. *Juuri tätä sivilisaatiota on pidettävä yllä ja vaalittava, sillä tänä päivänä ei ole olemassa mitään uusia kulttuurinlähteitä, ei mitään andiitteja, jotka voimistaisivat sivilisaation kehityksen hidasta etenemistä ja antaisivat sille puhua [906:6].*

Ilmoitus vastaa myös kysymykseen, ketkä tätä sivilisaatiota pitävät yllä ja sitä vaalivat: *Mutta kulttuuriryhteiskunta ei ole mikään perinnölliseen etuoikeuteen perustuva suuri hyväntekeväisyysklubi, johon kaikki ihmiset syntyvät ilmaisjäseniksi ja täysin tasa-arvoisina. Se on paremminkein maailman työtätekevien ylevä ja alati edistyvä kilta, joka hyväksyy riveihinsä vain niiden abertajien aateliston, jotka pyrkivät tekemään maailmasta paremman paikan, jotta heidän lastensa ja lastenlastensa olisi myöhempinä aikoina siellä hyvä elää ja edistyä. Ja tämä sivilisaation kilta perii korkeat pääsymaksut, pakottaa tiukkaan ja kovaan kuriin, säätää ankarat rangaistukset kaikille toisinajattelijoille ja sopentumattomille. [906:1]*

Kysymme siis seuraavaksi, mitkä ovat sivilisaatiomme suurimmat viat ja puutteet, mitä pitäisi korjata ja miten.

Missä vika?

Aineellisuuden ylivalta. Ilmoituksenantajat totesivat jo 1930-luvulla, että läntinen sivilisaatio huojuu liioiteltujen tarpeiden ja ylellisyyden liikakuorman alla. Jos tilanne oli tuollainen 30-luvulla, miten paljon raskaampi tuo kuorma onkaan 70 vuotta myöhemmin, sillä kuorma ei näiden vuosien aikana ole suinkaan keventynyt. *Mutta tänä päivänä yhteiskunta hoipertelee luuloteltujen inhimillisten tarpeiden ylikasvun painon alla. Kadonnenkymmenennen vuosisadan länsimainen sivilisaatio huohottaa uupuneena ylellisyyden liikakuorman alla ja inhimillisten halujen ja kaipausten kohtuuttomuuksiin nousevan moninkertaistumisen kourissa. Nykyajan yhteiskunta on nyt käymässä läpi erästä kaikkein vaarallisimmista vaiheistaan, jolle ovat ominaisia pitkälle menevät keskinäissuhteet ja erittäin mutkikas keskinäinen riippuvuus. [765:2]* Aineellinen hyvinvointi on läntisen maailman tilanne; muualla maailmassa aineellinen hyvinvointi on vain vähälukuisten varakkaiden osa. Aineellinen hyvinvointi on

kaiken edistyksen edellytys, sillä vain se suo aikaa ja mahdollisuudet harjoittaa ajattelua, kulttuuria, itsensä kehittämistä ja muuta ylevää toimintaa. Jos tämä liikenevä aika sen sijaan käytetään hillittömyyteen, mässäilyyn, irstailuun ja ylettömään nautiskeluun, ollaan harhateilla ja vaarantamassa koko sivilisaation olemassaoloa (577:1, 977:2).

Aineellisten arvojen palvonta on johtanut myös vastakkainasetteluun, jossa toisella puolella ovat talouselämän tarpeet ja intressit, toisella puolen luonnonympäristön tai ihmisen rakentaman kulttuuriympäristön vaalijat ja niin kutsutut eläinten oikeuksien puolustajat. Tässäkin on kysymys rajankäynnistä, joka on loputtonta. Varjelijoiden toiminnassa on paljon irrationaalisuutta ja yksisilmäisyyttä. Luonnonympäristö ja luontoon kätkeytyvät varat on sentään tarkoitettu ihmisen käyttöön. Ei uusi suinkaan aina ole huonompaa kuin vanha tai vanha parempaa kuin uusi. Monesti tällainen toiminta voidaan katsoa haluksi palata menneeseen tai säilyttää olemassa oleva, koska on liian työlästä asettua uuteen tilanteeseen. Varjelijoiden toiminta johtaisi viime kädessä kaiken nykyisen museoimiseen. Elinympäristömme muuttuisi, jos heidän tahtonsa toteutettaisiin, pelkäksi valtavaksi museoksi.

Maailmantalouden globalisoituminen ja kansainvälisten suhteiden monimutkaisuus on toivottavaa, mutta tilanteeseen sisältyy se vaara, että maailmanhallituksen puuttuessa kehitys on miltei hallitsematonta ja vaajaasti kontrolloitua; ainakaan se ei ole demokraattisessa kontrollissa. Globalisoituminen ja keskinäinen riippuvuus ovat johtaneet jo siihen, että taloudelliset häiriöt yhdellä markkina-alueella vaikuttavat koko maailman talouteen.

Nykyinen talouselämän käytevoima – voitontavoittelu – on alhainen ja alkeellinen ja ajan myötä se tulee korvautumaan palvelumotivaatiolla, mutta tässä kehityksen ja sivilisaation vaiheessa se on välttämätön ja väistämätön: *Taloudellisiin toimintoihin kuuluva hyötymotivi on yhtäkaikki alhainen ja edistyneen yhteiskuntajärjestyksen arvolle sopimaton. Siitä huolimatta se on välttämätön tekijä sivilisaation kaikissa varhaisvaiheissa. Taloudellisen voiton tavoittelua ei pidä riistää ihmisiltä ennen kuin he ovat ottaneet vankasti omikseen korkeammantyyppiset hyötyä tavoittelemattomat vaikuttimet taloudellisille pyrinnoilleen ja sosiaaliselle palvelulleen – verrattoman viisauden, kiehtovan veljeyden ja yliverlaisen hengellisen tuloksiinpääsyn ylimaalliset kannustimet.* [805:7]

Roskaväen valta. Rooman valtakunnan poliittiset onnenonkijat tarjosivat kansalle leipää ja sirkushuveja eli kuolemaan johtavia gladiaattoritaisteluja ja elävien ihmisten raatelua ja syöttämistä villipedoille Colosseumin ja muiden teattereiden areenalla. Tällä keinoin nämä vallanpitäjät ja vallantavoittelijat voittivat suurlukuisen rahvaan tuen pysyäkseen itse vallassa tai

päästäkseen valtaan. Näin tapahtuu edelleen. Periaate on sama, muodot vain ovat muuttuneet. Nyt gladiaattoritaistelut ja raakuudet tarjotaan television tai tietokoneen näyttöruudulla ja elokuvateatterin pimeydessä. Roomalaisten vallantavoittelijoiden paikalla häirivät nyt bisnesmiehet. Tämä on viihdeteollisuutta. Viihde-teollisuus on syrjäyttämässä todellisen kulttuurin. Ihminen on laiska eläin. Äyllistä ponnistelua vaativan kulttuurin tuottamisen ja vastaanottamisen sijasta on paljon helpompaa kuluttaa ja tuottaa viihde-teollisuuden tuotteita. On luotu tällaisten tuotteiden tarve, ja sen jälkeen tarve pitää tyydyttää. Koska kannattaa tuottaa vain sitä, mitä ”kansa haluaa” eli jolla on markkinat, tuloksena on täysin ja kokonaan arvotonta ”kulttuuria”, mutta kulttuuria, joka vastaa yhteisen kansan makua. Urantia-ilmoitus varoittaa demokrati-an vaaroista. Yksi näistä vaaroista on keskinkertaisuuden ihannoiminen (801:14) ja orjamainen yleisen mielipiteen seuraaminen (801:17). Kiellot eivät kuitenkaan tyrehdytä tätä arvotonta kulttuuria. Kiellot ovat kaikkein tehottomin tapa saada aikaan todellisia muutoksia parempaan suuntaan. Kieltoja parempi vastaus tähän ongelmaan on tarjota parempi vaihtoehto.

Tämä ongelma on yksi esimerkki siitä, miten aineellisen hyvinvoinnin suomia mahdollisuuksia ja sen myöntämää vapaa-aikaa käytetään sivilisaatiota tuhoavalla tavalla. Läntisen sivilisaation uhkana on nimenomaan huomion keskittyminen liian suuressa määrin aineellisiin hyvyksiin. Epäkohdan tekee mahdolliseksi se, että ratkaisevana tekijänä ovat markkina-voimat; ei rationaalinen ajattelu, eivät yhteiset päätökset ja yhteisesti sovitut säännöt.

Demokratiafetiissi. Vaikka edustuksellinen demokratia onkin suositeltava hallitustapa, Urantia-ilmoitus varoittaa silti myös demokratian vaaroista ja demokratian palvomisesta. Demokratiasta on tullut uusi palvontakohde, uusi fetišsi, jonka epäileminen on tabu: *Ihmiset ovat luoneet myös demokratiafetiessin: kollektiivisesti ”yleiseksi mielipiteeksi” kutsutun tavallisen ihmisen ajatusten jalustallenostamisen ja palvomisen. Yhden ihmisen mielipiteelle, erillään tarkasteltuna, ei panna paljonkaan painoa, mutta kun monet ihmiset kollektiivisesti toimivat demokratiana, tälle samalle keskinkertaisen ihmisen mielipiteelle annetaan valta määrätä, mikä on oikeudenmukaista ja mitkä ovat oikeamielisyyden normit.* [970:5] Koska demokratia on sidoksissa niin kutsuttuun yleiseen mielipiteeseen, ja koska yleinen mielipide perustuu irrationaaliseen ajatteluun, luuloihin ja tietämättömyyteen tai ajattelun puuttuessa pelkästään tunteisiin, se tekee demokratiasta vaarallisen ja erittäin haavoittuvan hallitustavan. Ilmoitus sanoo suoraan, että yleinen äänioikeus, johon läntisen sivilisaation piirissä suhtaudutaan pyhänä ja rikkomattomana periaatteena, on sivistymättömien ja veltojen enemmistöjen käsissä vaarallinen (801:16).

Demokratialle ei kuitenkaan ole järjestäviä vaihtoehtoja. Demokratian järjestömyyttä voidaan parantaa edukaation kautta eli valistamalla yleistä mielipidettä ja jyvittämällä tai pisteyttämällä äänioikeutta niin, ettei se ole yhtäläinen vaan yhteiskunnan ansioituneelle osalle myönnetään lisä-ääniä. Demokratia ja johtajuus ovat kaksi kokonaisuutta, joiden välinen rajankäynti on loputonta. Demokratia vaatii toimiakseen pyytetöntä johtajuutta, joka ei kosiskele yleistä mielipidettä vaan pyrkii valistuksen kautta vaikuttamaan siihen järjestäjin ja salailemattomin argumentein ja joka ei myöskään kaihda tehdä epäpopulaareja ratkaisuja. Urantia-ilmoitus on huolissaan siitä, että kyvykkäästä johtaja-aineksesta on huutava pula. Johtaja-aineksen osuus väestöstä on vähemmän kuin yksi prosentti.

Rodunkobennus. Tällä alueella läntinen sivilisaatio ei ole tehnyt mitään, millä olisi ollut todellista merkitystä. 1930-luvun kauhukokemukset Saksassa ovat toimineet tehokkaana esteenä edes keskustelun käymiselle asiasta. Ongelmaa ei saa edes todeta olevaksi, saati etsiä siihen jotakin järkevää ja hyväksyttävää ratkaisua. Kovin vaikeaa ei ole nähdä, että rotujen saavutusten välillä on laadullisia eroja. Kovin vaikeaa ei ole nähdä, että rotujen sisällä on aineksia, jotka ovat taakka ihmiskunnalle. Mutta näiden huomioiden julkinen todeksi myöntäminen on tabu, kerta kaikkiaan poliittisesti epäkorrektia.

Kansallinen suvereenisuus. Keskiväliolentojen laatimassa referaatissa Jeesuksen vuonna 24 jKr. esittämistä Urmia-luennoista (1486:4–1491:7) käsitellään laajasti kysymystä kansallisesta suvereenisuudesta ja siitä varoitetaan hätkähdyttävän suorasanaisesti. Maailmassa esiintyy todellisuudessa vain kahdenlaista suvereenisuutta: Jumalan suvereenisuus ja ihmiskunnan oma suvereenisuus koko ihmiskunnan kohtalon osalta. Sotiminen ei lopu, ennen kuin kansakunnat luopuvat rajattoman kansallisen suvereenisuuden käsityksestään ja luovuttavat muun kuin paikallisiin asioihin liittyvän päätäntävaltansa koko maailmaa edustavalle demokraattiselle hallitukselle. *Sota ei ole mikään ihmisen vaikea ja kammottava sairaus. Sota on oire, seuraus. Todellinen sairaus on kansallisen suvereenisuuden myrky.* 1491:1] Maailmanhallituksen muodostumiseen päästään sillä, että kansakunnat muodostavat ensin maanosanlaajuisia valtakuntia, jotka lopulta yhdistyvät yhdeksi, koko maailman käsittäväksi valtakunnaksi. Ilmoitus siis suosittelee integraatiota. Mitä läntiseen sivilisaatioon tulee, niin sen piirissä Yhdysvaltoja pidetään esimerkkinä integraation siunaussuudesta. Pohjois-Amerikan mantereella on silti kaksi muutakin valtiota – Kanada ja Meksiko – joten integraatio on vielä silläkin mantereella kesken. Latinalaisessa Amerikassa ei ole tapahtunut mitään integraa-

tiokehitystä, vaikka edellytykset sellaiselle olisivat olemassa: koko mantereella puhutaan vain kahta kieltä, espanjaa ja portugalia (jotka ovat niin lähellä toisiaan, että ne ovat keskenään ymmärrettäviä ilman opiskeluakin), niiden kulttuuri on suuresti samankaltaista, uskonto on kaikkialla sama katolinen kristillisuus, ja ne ovat kaikki suunnilleen samalla taloudellisen kehityksen tasolla. Euroopassa integraatio on Euroopan Unionin muodossa käynnistynyt vasta hiljattain, mutta suunta on ehdottomasti oikea, vaikka Unionin kehittämisessä todelliseksi mantereenlaajukseksi valtioksi yhteisine demokraattisine hallituksineen onkin vielä monta mutkaa.

Alussa mainitsemani akateemikko sen sijaan pitää integraatiota vahingollisena. Akateemikko lienee lyhyellä aikavälillä oikeassakin. Keskeneräiseen integraatioon nimittäin sisältyy vaaroja, joista vähäisin ei ole imperialismi. Ennen kuin päästään koko ihmiskunnan sisäänsä sulkevaan valtakuntaan ja tilanteeseen, jossa kansainvälinen oikeus ei ole vain kaunis periaate vaan on olemassa myös koneisto, joka pakottaa sen noudattamiseen, syntyy pakostakin sellainen tilanne, että maailmassa on vain muutama suvereeni valtakunta, jotka noudattavat kansainvälistä oikeutta silloin, kun sellainen palvelee niiden kansallista etua. Ja niin kauan kuin on suvereenia valtakuntia, niiden väliset sodat ovat todennäköisiä. Nyt tilanne on kuitenkin se, että suvereenia maailmanvaltoja on vain yksi, nimittäin Yhdysvallat. Vain Yhdysvalloilla on sotilaallinen voima ja mahti pakottaa oma tahtonsa muille kansakunnille. Se pitää toisin sanoen oikeudettomasti hallussaan maailman poliittista suvereenisuutta. Tämä on vaarallista ja erittäin epätoivottavaa. Maailman kohtaloista päätetään nyt yhden hallituksen mieltymysten ja ajattelun mukaan. Nyt maailmassa on todellisia suurvaltoja, todellisia suvereenia valtoja vain Yhdysvallat. Urantia-ilmoitus sanoo Urmialuento-jaksossa näin tilanteesta, jossa suvereenia valtoja on sentään muutama: *Saatte kuulla sotien melkkettä ja sanomia sodista – kansakunta nousee kansakuntaa vastaan – täsmälleen yhtä kauan kuin ryhmä kansallisvaltiota jakaa keskenään maailman poliittisen suvereenisuuden ja pitää sitä oikeudettomasti hallussaan* [1490:6].

Pariisin 8:nnen yliopiston luennoitsija **Philip S. Golub** esitti syyskuussa 2002 tästä asiasta *Le Monde Diplomatique* -lehdessä *Helsingin Sanomien* (15.11.2002) referaatin mukaan muun muassa seuraavat huomiot: ”Rooman imperiumin jälkeen ei yksikään maa ole ollut kulttuurisesti, taloudellisesti, teknologisesti ja sotilaallisesti niin hallitseva kuin Yhdysvallat on nyt. – Yhdysvaltain näkemyksen mukaan kolmannen maailman maiden tulee taipua siirtomaan kaltaiseen asemaan tai näennäiseen itsenäisyyteen. Euroopan taas on totuttava alistaiseen rooliinsa imperialistisessa järjestelmässä. Eurooppaa ei pidetä autonomisena toimijana, vaan

riippuvaisena vyöhykkeenä, jolta puuttuu voima ja tahto puolustaa itseään ja jonka osana on alamaisesti tukea Yhdysvaltoja tämän sotapäätöksissä. Uuden imperialistisen työnjaon mukaan Amerikka pommittaa ja taistelee; ranskalaiset, britit ja saksalaiset toimivat poliiseina rajavyöhykkeellä ja hollantilaiset, sveitsiläiset ja skandinaavit huolehtivat humanitäärisestä avusta.”

Suomen entinen presidentti **Martti Ahtisaari** sanoi marraskuussa 2002, että Euroopan pitääkin tyytyä voimattomuuteensa ja toimia vain poliisivoimina. Näinhän tapahtumat ovat kulkeneet viime aikoina. Kun Euroopassa Balkanilla vähän aikaa sitten oli sotilaallisia toimia vaativa tilanne, hätiin kutsuttiin Yhdysvallat, koska Euroopalla ei ole sellaiseen kykyjä eikä voimia. Mielestäni Euroopan pitää ryhdistäytyä ja muodostua todelliseksi vastavoimaksi Yhdysvaltojen imperiumille. Ajan kuluessa muillekin mantereille muodostuu koko mantereen käsittäviä valtakuntia ja niiden hallituksia, ja lopulta ne näkevät parhaaksi luovuttaa mantereen suvereenisuuden globaalille suvereenisuudelle.

Ihmiskunnan edustuksellisen hallituksen poliittinen suvereenisuus tuo kestävän rauhan maan päälle, ja ihmisen hengellinen veljeys on ikiajoiksi takaava, että kaikkien ihmisten kesken vallitsee hyvä tahto. Eikä ole mitään muuta keinoa, jolla rauha maan päällä ja hyvä tahto ihmisten kesken voidaan aikaansaada. [1491:7]

Kristinuskko. Läntisen sivilisaation institutionaalinen uskonto on kristinuskko. Se on näytelty ratkaisevan tärkeää osaa läntisen sivilisaation muodostumisessa ja sen säilyttämisessä; näin toimiessaan kristillinen kirkko muovautui yhteiskunnalliseksi instituutioksi. Mutta kun sivilisaatio oli rakentunut ja yhteiskunta muuttunut, kristinuskko ei kyennyt muuttamaan, vaan siitä muodostui taakka ja rasite. Tätä rasitetta vastaan syntyi kapina, sekularistinen eli maallistuneisuuden kapina, ja kristinuskko menetti otteensa suuresta osasta läntisen sivilisaation piiriin kuuluvaa väestöä. Sen myötä alkoi ennen näkemätön edistys tieteen, taiteiden, teknologian ja aineellisen kulttuurin alalla.

Kristinuskko ei millään muotoa ole hävinnyt sivilisaation piiristä. Se vaikuttaa edelleen, mutta paljon entistä vähäisemmällä voimalla. Suurin osa läntisen sivilisaation piirissä elävästä väestöstä on täysin maallistunut, ja uskonto kirkkoineen merkitsee tälle väestölle vain tiettyjä lähes sisällyksettömiä rituaaleja ja muodollisuuksia.

Urantia-ilmoitus sanoo kristinuskosta, että se on institutionaalista uskonnoista paras (2083:4) ja että se on kuolematon, sillä se sisältää sen verran alkupe räisiä Jeesuksen opetuksia, että se pysyy elossa (2086:4). Kristinuskko on, varsinkin sen protestanttisen haaran osalta, aikojen kuluessa muuttunut sivi-

saation muuttumisen myötä, mutta kaikille uskonnoille on ominaista, että ne seuraavat erittäin vitkaisesti yhteiskunnan muuttumista. Jotteri kristinuskko näänntyisi ja kuolisi, sen on muututtava yhä enemmän, ja koska ilmoitus sanoo kristinuskon olevan kuolematon, voimme olla varmoja, että se muuttuu. Läntisen sivilisaation avoimuus ja vapaus mahdollistavat myös teologisen ja uskonnollisen keskustelun, mikä vie erilaisten dogmien kyseenalaistamiseen, ja se puolestaan johtaa lopulta vääjäämättä muutoksiin. Jos tämän todistamiseksi tarvitaan esimerkkejä, niin muista- kaamme vaikkapa naispappeudesta vuosikymmenien ajan käydyn väittelyn, joka lopulta johti muutoksiin protestanttisen kirkon doktriineissa, niin että nyt edes piispa ei ole vain miehille mahdollinen virka. Läntisen sivilisaation piirissä tällainen avoin keskustelu ja väittely kaikkein keskeisimmistäkin uskonkappaleista on mahdollista. Emme tule edes ajatelleeksi, että voisi olla toisin. Tilanne ei kuitenkaan ole kaikkien uskontojen kohdalla tällainen. Viimeksi tänään, 7.11.2002, olemme saaneet lehdistä lukea, miten Iranissa muuan joitakin islamin opinkappaleita kyseenalaistanut professori tuomittiin kuolemaan profeetta Muhammedin halveksimisesta.

Urantia-ilmoitus selvittää, mikä kristinuskossa on ollut alusta alkaen vialla: *Se ei ollut sellainen yksinkertainen hengellinen vetoisuus, jollaisen Jeesus oli esittänyt ihmisten sielulle, vaan jo varhaisessa vaiheessa se löi lukkoon ehdottoman kantansa uskonnollisista rituaaleista, kasvatuksesta, magiasta, parantamisesta, taiteesta, kirjallisuudesta, lainsäädännöstä, hallitustavasta, moraalista, sukupuolielämän säätelystä, moniavioisuudesta ja rajoitetussa määrin jopa orjuudesta. Kristinuskko ei tullut vain uutena uskontona – – vaan se tuli ihmisyhteiskunnan uuden järjestyksen habmossa. [2069:3]* Menestyäkseen kristinuskon tulee korjata tämä virhe. Sama vika vaivaa myös islaminuskkoa, paljon suuremmassa määrin tosin. Islam ei edes julista olevansa pelkästään uskonto vaan väittää olevansa jumalallinen yhteiskuntajärjestys.

Kristinuskon tulisi vaikuttaa yhteiskunnan muutosvoimana, mutta se on jokseenkin kykenemätön täyttämään tätä tehtäväänsä, sillä siitä on tullut erottamaton osa yhteiskunnan valtarakenteita (1087:4). Asiaa valaisee seuraava lainaus, joka esittää myös ankaraa läntisen sivilisaation kritiikkiä: *Kristinuskkoa rasittaa suuresti se epäkohta, että se on koko maailman ajattelevien ihmisten mielessä samastunut osaksi läntisen sivilisaation yhteiskuntajärjestelmää, elinkeinoelämää ja moraalinormeja; ja näin kristinuskko on tietämättään näyttännyt tukevan yhteiskuntaa, jonka harteita painaa raskaana taakkana syyllisyys siitä, että se sietää tiedettä, josta puuttuu ihanteellisuus; politiikkaa, josta puuttuvat periaatteet; vaurautta, joka saavutetaan työtä tekemättä; nautiskelua, jota ei mikään hillitse; tietoa, josta puuttuu vastuuntunto; valtaa, josta puuttuu omatunto, sekä elinkeinotoimintaa, josta puut-*

tuu moraalisuus. [2086:6]

Mutta kristinuskon virheiden korjaaminen ei lopu siihen, että se irtautuu yhteiskunnan valtarakenteista: *Aika on kypsä näkemään ihmis-Jeesuksen kuvaannollinen kuolleistanousu hautakammioistaan keskelle yhdeksäntoista vuosisadan aikana kertyneitä teologisia perinteitä ja uskonnollisia dogmeja. Nasaretin Jeesusta ei pidä enää pitempään uhrata edes loistavalle käsitykselle kunnialla kruunatusta Kristuksesta. Mikä ylimaallinen palvelus se olisikaan, jos Ihmisen Poika tämän ilmoituksen välityksellä mahdollisesti taas löydettäisiin perinteisen teologian hautakammioista ja esiteltäisiin elävänä Jeesuksena hänen nimeään kantavalle kirkolle ja kaikille muille uskonnoille! Eihän uskovien muodostama kristillinen yhteisö toki epäröi tehdä sellaisia uskon ja elämäntapojen tarkistuksia, jotka antavat sille kyyyn "seurata" Mestaria niin, että se tuo nähtäville hänen todellisen elämänsä, joka merkitsi uskonnollista omistautumista hänen Isänsä tahdon täyttämiseen ja pyhittäytymistä ihmisen epäitsekäaseen palvelemiseen. Pelkäävätkö tunnustukselliset kristityt, että itseriittoinen ja pyhittäytymätön, yhteiskunnallista arvostusta nauttiva sekä itsekästä ja huonoa taloudellista sovittautumista edustava yhteisö paljastuu? Pelkääkö institutionaalinen kristillisyyttä, että perinteinen kirkollinen auktoriteetti joutuu kenties ubatuksi tai tulee jopa kumotuksi, jos Galilean Jeesus asetetaan taas paikalleen kuolevaisten ihmisten mielessä ja sielussa omakohtaisen uskonnollisen elämän ihanteena? Kristilliseen sivilisaatioon kohdistuvat sosiaaliset uudelleenjärjestelyt, taloudelliset muodonmuutokset, moraaliset virvoitustoimenpiteet ja uskonnolliset tarkistukset olisivat toden totta syvälleikäviä ja vallankumouksellisia, jos Jeesuksen elävä uskonto yht'äkkiä syrjäyttäisi teologisen uskonnon Jeesuksesta.* [2090:3]

Kristinuskon, niin kuin kaikkien institutionaalisten uskontojen, kohtalonkysymys on se, rohkeneeko se luottaa Jumalan suverenisuuteen, Jumalan ylivaltiuteen. Rohkeneeko kristinuskko luopua eklesiastisesta eli kirkollisesta määräilystään, omaksumastaan oikeudesta tulkita, mikä on Jumalan tahto, ja luovuttaa tämän vallan taivaan valtakunnalle, toisin sanoen jättää sen ihmisen ja Jumalan hengellisen suhteen varaan. *On ikuisesti totta, että "missä Herran henki on, siellä on vapaus."* [2063:3] (1135:1, 2065:2) Uskaltaako kristillinen kirkko luottaa tähän vapauteen? Sen täytyy.

Mikä neuvoksi?

Korkeatasoisen sivilisaation rakentumisen edellytyksenä on ihannetyypisiä kansalaisia ja sellaisia yhteiskunnallisia vaikuttamiskeinoja, joiden kautta kansalaiset voivat hallita yhteiskunnan taloudellisia ja poliittisia instituutioita (1088:5). Tässä suhteessa on vielä paljon tehtävää myös läntisen sivilisaation piirissä. Ihannetyypinen kansalainen puolestaan on Jeesuksen uskonnon omaksunut ja sen mukaan elävä hen-

gellinen persoonallisuus (2063:5).

Valtakunnassa omaamanne pojan aseman tulisi edistyvä sivilisaatiota ajatellen auttaa teitä tulemaan tämän maailman valtakuntien ihannekansalaisiksi, sillä veljeys ja palvelu ovat valtakunnan evankeliumin kulmakivet. Hengellisen valtakunnan rakkaudenkutsun tulisi osoittautua maisten valtakuntien epäuskoisten ja sotaan taipuvaisten kansalaisten vihanbalun tehokkaaksi hävittäjäksi. Mutta nämä pimeydessä elävät, aineellisuuteen suuntautuneet pojat eivät koskaan tule tietämään hengellisestä totuuden valostanne, ellette mene hyvin lähelle heitä sen epäitsekäään sosiaalisen palvelun myötä, joka jokaisen yksittäisen uskovan elämäkokemuksessa on luonnollinen seuraamus hengen hedelmien tuottamisesta. [1930:1] Aito uskonto kannustaa ihmistä elämään sen tosiasian mukaan, että hän on alati, lakkaamatta ja taukoamatta Jumalan katseen alla. Aito uskonto kannustaa uskonpoikaa muuttamaan maailmaa, tekemään nyt vielä näkymättömästä ja uskovien sydämessä elävästä taivaan valtakunnasta aineellisellakin tasolla näkyväisen (1781:1).

Ja nyt enemmän kuin koskaan maailman historiassa ihmisielen on tarpeen tutkia huolellisesti moraalien piirtämiä merikortteja ja pitää tarkasti silmällä uskonnollisen opetuksen antamia kompassisuuntimia. Yhteiskunnallisen vaikuttajan ominaisuudessa uskonnon tärkein tehtävä on ihmiskunnan ihanteiden lujittaminen näinä vaarallisina aikoina, jolloin siirrytään yhdestä sivilisaation vaiheesta toiseen, yhdeltä kulttuurin tasolta toiselle. [1086:6]

Kaikki merkittävät sivilisaatiota vaivaavat ongelmat tulisivat ratkaistuksi, jos ihmiskunta luottaisi jumalasuhteeseensa, henkilökohtaiseen uskontoon, taivaan valtakuntaan, Jumalan Isyyteen ja ihmisten veljeyteen. Näin ei yleensä ajatella, vaan ratkaisuja etsitään milloin mistäkin maailmanselityksestä, humanismista, erilaisista sosiologisista teorioista, raa'asta vallankäytöstä, markkinavoimista jne. vaan ei koskaan uskonnosta.

Uskonto siis on ratkaisu. Kysymyksessä on ensi jassa henkilökohtainen uskonto, mutta institutionaalillakin uskonnoilla on oma tehtävänsä, sillä valtaosa ihmiskunnasta ei rohkene heittäytyä oman uskonsa varaan, vaan tarvitsee kinalosauvoikseen institutionaalisen uskonnon. Maallistumisen mukanaan tuomista epäkohdista huolimatta ongelmien ratkaisuna ei missään tapauksessa ole paluu menneeseen, institutionaalisen uskonnon eli kirkon määräilyyn: *Sekularismi ei milloinkaan kykene tuomaan rauhaa ihmiskunnalle. Mikään ei voi ottaa Jumalan paikkaa ihmisyhteiskunnassa. Mutta olkaa tarkkoja! Älkää kiirehtikö luovuttamaan pois niitä siunauksellisia saavutuksia, jotka koituivat sekularismin kapinoinnista kirkollista totalitarismia vastaan. Läntinen sivilisaatio nauttii sekulaarisen kapinan tuloksena tänä päivänä monista vapauksista ja mielihyvän aibeista. Sekularismin suuri erehdys oli siinä, että uskonnollisen vallan harjoittamaa lähes totaalista elämän valvontaa vastaan kapinoidessaan*

ja moisesta kirkollisesta tyranniasta vapauduttuaan sekularistit eivät pysähtyneetkään, vaan lietsoivat – milloin kaikessa hiljaisuudessa, milloin avoimesti – kapinaa itseään Jumalaa vastaan. [2081:6]

Vastaus on siis sekularismin eli maallistumisen luonteen muuttamisessa niin, että kapina Jumalaa vastaan loppuu. Läntisen sivilisaation parhaimmiston nuiva suhtautuminen institutionaalista uskontoa kohtaan johtuu riittämättömästä tilanteen analysoinnista ja siitä, että ilmoitettu totuus ei ole sen tiedossa. Tiedossa ovat vain uskonnon kielteiset piirteet, sen jäykkyys ja järjettömät opinkappaleet: *Mutta kun kiinnitetään huomiota siihen, että uskonto oli sivilisaation kehityksen ja säilymisen kannalta välttämätön, olisi samalla kirjattava se seikka, että luonnonuskonto on myös tehnyt parhaansa lamaanuttaakseen ja rampauttaakseen sen samaisen sivilisaation, jota se muuten vaali ja ylläpiti. Uskonto on vaikeuttanut tuotannollista toimintaa ja taloudellista kehitystä. Se on tublannut työvoimaa ja haaskannut pääomaa. Siitä ei aina ole ollut apua perbeelle, se ei ole riittävässä määrin edistänyt rauhaa ja hyvää tahtoa, se on toisinaan laiminlyönyt opetusta ja viivästyttänyt tieteellistä edistystä, se on kohtuuttomasti köyhdyttänyt elämää muka kuolemaa rikastuttaakseen. [1006:4]*

Mutta jotta institutionaaliset uskonnot voisivat täyttää tehtävänsä ja missionsa, niiden on muututtava perin pohjin, niiden on muututtava niin, ettei sekularistista kapinaa enää tarvitse lietsoa; niiden on ryhdyttävä kunnioittamaan tieteen saavutuksia, luovuttava järjettömyyksistä, omistauduttava Jumalan palvelukselle. Voimme kuitenkin varautua siihen, että uskontojen muuttuminen tulee olemaan vaikeaa ja hidasta, ellei sitten käy niin, mikä on täysin mahdollista, että hengellinen muutos tapahtuu yhtäkkiä, mihin mahdollisuuteen Urantia-ilmoitus viittaa sanoessaan: *Muistakaa, että asteittaisen evoluution järjestelmä on altis periodeittain tapahtuville äkillisille ja odottamattomille muutoksille niin aineellisella kuin hengelliselläkin alueella [1863:12]. On silti hyvä muistaa se tosiasia, että ihmisten lojaalisuudentunteita, kun ne on kerran herätetty, on vaikea kohdistaa toisiin [1488:6].* Mutta nyt on aika aloittaa tämä muutostyö. *Urantia-kirja* tarjoaa siihen tarvittavat ainekset.

Kaikki institutionaaliset uskonnot ovat huonoja ja heikkotasoisia, onhan meillä esimerkiksi muuan valtauskonto, islam, jonka rituaaleihin kuuluvat kaikkein primitiivisimpien uskontojen tapaan yhä tänäkin päivänä eläinuhrit. Näitä heikkotasoisia uskontoja voi puolustaa vain sillä, että ne ovat evoluution tuloksia (1006:5). Kristinusko on paras näistä huonoista uskonnoista. Kaikki institutionaaliset uskonnot kaipaavat määrättömästi uudistamista ja kohentamista, ja ne kaikki, kristinusko mukaan lukien, hyötyisivät siitä, että ne omaksuisivat sen, mikä toisissa uskonnoissa on parasta (1012:4).

Uskonnon tulee kuitenkin malttaa olla muodostumasta osaksi yhteiskuntarakennetta ja tyytyä vaikuttamaan yksittäisten uskovien kautta yksilöjä inspiroimalla. *Uskonto ei saa joutua elimellisesti mukaan maalliseen yhteiskunnan uudistustyöhön eikä talouden uudelleenorganisointiin. Mutta sen on aktiivisesti pysyteltävä kaikkien näiden sivilisaation edistymisilmioiden rinnalla muotoilemalla uudelleen, selkeällä ja voimakkaalla tavalla, moraaliset käskynsä ja hengelliset ohjeensa sekä edistyvä filosofiansa ihmiselosta ja tämän jälkeen seuraavasta eloonjäämisestä. Uskonnon henki on ikuinen, mutta muoto, jossa se esitetään, on luotava uudelleen joka kerta, kun ihmiskielen sanakirja tarkistetaan. [1087:3]*

Urantia-ilmoitus on annettu ihmiskunnalle opastukseksi, innoitteeksi ja tietolähteeksi, kun uskonpojat vähä vähältä alkavat muokata olemassa olevia institutionaalisia uskontoja. On huomattava, että ilmoitus koostuu kahdesta elementistä: varsinaisesta viidenestä käänteentekevistä ilmoituksesta ja neljännen aikakautisen ilmoituksen uudelleenesityksestä. Nämä elementit tukevat toisiaan, toista ei voi irrottaa toisesta ymmärryksen kärsimättä. Ilmoitus on siis yksi erottamaton kokonaisuus ja aina sellaisena esitettävä ja säilytettävä. Kristinuskon muuttamiseen tarvitaan viidennen ilmoituksen esittämää uskomattoman pitkälle menevää tietoa olemassaolosta, kosmoksesta ja Jumaluudesta sekä neljännen osan esittämä oikea selvitys Jeesuksen elämästä ja opetuksista. Muiden uskontojen muuttamiseen tarvitaan viidennen ilmoituksen lisäksi ehdottomasti neljännen aikakautisen ilmoituksen uudelleenesitystä, sillä *Raamatun* vääristyneet, puutteelliset ja sekavat kertomukset eivät saa muiden uskontojen kannattajia vakuuttumaan Jeesuksen opetuksista, hänen elämästään ja hänen asemastaan universumimme hallitsijana. Uskontojen uudistaminen ja puhdistaminen on oleva pitkä ja rankka rupeama, ja se sujuu hitaasti, joten on muistettava, että *Urantia-kirjaa* ei ole tarkoitettu välineeksi, jonka inspiroimina yritetään saada aikaan uskonnollinen vallankumous. Ei. Urantia-ilmoitus on tarkoitettu olemaan osa luonnollista evoluutiota, jonka puitteissa se tarjoaa inspiraatiota ja esittää muutostyöhön tarvittavan totuudellisen tietoaineiston.

Olkamme luottavaisia, olkaamme aktiivisia uskonpoikia, muuttakaamme maailma muuttamalla ensin läntinen sivilisaatio entistäkin paremmaksi. Läntinen sivilisaatio on evoluution tuote, mutta se on dynaaminen, eteenpäin ponnisteleva, vapautta kunnioittava ja se luo mahdollisuudet lisätä myös sen hengellistä ainesta, joka vain on tae sen muuttumisesta entistäkin paremmaksi.

Aitoo sivilisaatiota merkitsevät edistysaskeleet syntyvät kaikki – – ihmiskunnan sisäisessä maailmassa. Vain sisäinen elämä on reaalisesti luovaa. [1220:2]

Tuntematon auttaja

Seppo Kanerva aloitti *Urantia-kirjan* suomentamisen keväällä 1984.

Sitä ennen oli kokous **Eeva** ja **Joel Rehnströmin** kotona Degerbyssä.

Eevan ja Joelin lisäksi läsnä olivat Seppo Kanerva, **Aili Nurmi** ja **Laine-Hilkka Wrede**.

Ailin alla oleva kertomus perustuu tapahtumiin 1988 syksyllä, paluumatkalla Lappeenrannasta Helsinkiin, kun siirryttiin rautatieasemalta linja-autoasemalle.

Seppo Kanervan käännettyä *Urantia-kirjaa* suomeksi jo useita vuosia tuli eteen tilanne, jossa tarvittiin kahden eri käännösversion vertailua toisiinsa erojen löytämiseksi. Tämä työ vaati kahden henkilön samanaikaista työpanosta.

Ystävänä **Maila Rantanen** tarjoutui lähtemään kanssani Lappeenrantaan, missä **Sirkka-Liisa** ja **Teuvo Raatikainen** asuivat. He tarjosivat tämän työn suorittamiseksi rauhallista kotiaan 10 km:n päässä keskustasta Imatran suuntaan.

Kun lähdimme Helsingistä, joku ystävästäni auttoi meidät junaan, sillä meillä oli mukanaamme hyvin painava, narulla sidottu pahvilaatikko, jossa oli *Urantia-kirjan* luvut kahtena versiona. Se oli niin painava laatikko, että Mailan kanssa juuri ja juuri jaksosimme kantaa sitä yhdessä. Kuinka selviäisimme paluumatkasta, siitä meillä ei ollut mitään aavistusta.

Lappeenrantaan saavuttaessa Teuvo Raatikainen oli junalla vastassa ja nosti laatikon autoonsa. Versioiden vertailu kesti noin kuukauden. Luimme päivällä ja illat keskustelimme asiasta. Lukeminen osoittautui varsin hyödylliseksi, sillä eroja löytyi melko lailla.

Lopulta koitti viimeinen yö, juna lähti melko varhain aamulla kohti Helsinkiä. Teuvo Raatikainen vei meidät taas junalle ja nosti laatikon tavarahyllylle. Junan saavuttua Helsingin asemalle huomasimme, että juna oli pitkä ja me olimme viimeisessä vaunussa! Kovasti ponnistellen saimme Mailan kanssa nostettua laatikon tavarahyllyltä alas ja kannettua sen vielä laiturille. Onneksi Mailalla oli ostosrattaat mukanaan, ja kun olimme saaneet kaikki tavarat laiturille, tuumimme, kuinka nyt menettelisimme. Mieleen tuli ajatus laittaa laatikko yksin kärryille ja viedä se kauempana näkyvän sähköpylvään juurelle. Sitten palasimme takaisin hakemaan omat laukkumme. Maila oli pitänyt lukua mielessään koko ajan ja totesi lopulta junan alkupäähän saavuttuamme, että kuuteen kertaan jouduimme tavarat purkamaan ja lastaamaan.

Asemahalliin päästyämme ei enää ollut vaikeuksia, sillä Mailan tavarat ja, ikävä kyllä, myös ostosrattaat pantiin tavarasäilöön. Nyt meillä ei enää ollut muuta kuin minun tavarani sekä painava laatikko. Kun olimme selvinneet Mailan tavaroista, tunsin itseni huolettomaksi, koska tiesin, että asemahallin Postitalon puoleisen uloskäynnin kohdalla on taksiasema. Ajattelin, että saatuamme laatikon taksiin on helppo päästä linja-autoasemalle.

Kun tulimme ulos ovesta, oli pettymyksemme suuri, sillä taksiasemalla oli valtavan pitkä jono. En olisi millään ehtinyt linja-autolleni, jos olisin jäänyt jonotamaan taksia. Laskimme painavan laatikon maahan ja tuumimme, mikä nyt eteen. Kyllä siinä huokasin ylöspäin ja sanoin: ”Nyt olisi apu tarpeen.” Kun apua ei kuulunut mistään, otin tavarani yhteen käteen ja toisella pidin laatikkoa Mailan kantaessa vastakkaiselta puolelta. Kuljetimme laatikon taas lähimmän sähköpylvään juurelle ja jätimme sen siihen. Veimme sitten minun tavarani kadun yli Sokoksen ikkunan alle. Kun käännyimme takaisin, olikin punainen valo jo päällä ja jäimme odottamaan vihreätä. Seisoimme siinä kadun reunalla ja katselimme vastakkaiselle puolelle. Mitä siellä olikaan nähtävissä? Tumma-asuinen, keskimittaa hieman pienempi, voisi sanoa jopa omituisen näköinen mies siellä heilutteli kädessään meidän painavaa laatikkoamme! Kysyin Mailalta ja osoitin sormella sanoen: ”Tunnetko sinä tuon miehen?”. Johon Maila: ”En tunne.” Samassa valot vaihtuivat vihreälle ja minä syöksyin miestä vastaan. Tapasimme ajotien puolivälissä. Aioin tarttua laatikkoon, mutta mies ei päästänyt irti vaan sanoi: ”I am Christ's child” (Olen Kristuksen lapsi) ja piti edelleen kiinni laatikosta. Minä siihen vastasin sanoen: ”We are all God's children” (Olemme kaikki Jumalan lapsia) ja käännyin myös takaisin Sokoksen suuntaan. Palasimme Mailan kanssa minun matkatavaroitteni luo, ja sitten kiersimme Sokoksen Postitalon puoleisen kulman kautta ja

tulimme Mannerheimintielle, jossa myös oli punaiset valot päällä. Mies ei kuitenkaan laskenut painavaa laatikkoa maahan. Odotimme siinä, kunnes valot vaihtuivat, ja sitten kiersimme Lasipalatsin ympäri Hankkijan aukion kautta linja-autoaseman keskustorille. Siellä minun bussini jo seisoikin lähtövalmiina. Mies sijoitti laatikon suoraan auton tavaratilaan, kääntyi meihin päin, syleili meitä kumpaakin ja sanoi: "I am going to church" (Minä menen kirkkoon) ja käveli pois. Samassa minunkin piti nousta bussiin, sillä se lähti kohta. Maila jäi siihen yksin seisomaan.

Tässä tapahtumassa on merkillistä se, ettei koko aikana tullut mieleen yhtään uteliasta kysymystä, ei edes halua katsella tarkemmin tuota outoa miestä puhumattakaan, että olisi kysynyt, kuka hän oli ja mistä. Vasta seuraavana päivänä aloimme kumpikin pohtia, kuka hän oikeastaan oli, ja vaihdoimme erinäisiä puhelinkeskusteluja tapahtuman johdosta. Enkä tänä päivänä muista, kuinka Karjalohjalla selvisin laatikon kanssa asuntooni noin parinsadan metrin päähän linja-autopysäkiltä. Nimitimme Mailan kanssa miehen "Kirkon serafiksi", koska hän sanoi menevänsä kirkkoon.

Aili Nurmiaho

Jotakin valmista

Olen antanut ymmärtää muutamia kertoja lähimenneisyydessä kirjani elämästä ja ihmisenä elämisestä olevan odotettavissa. Olen maininnut tuottamuksellisuuden olevan minua eniten kiehtonut elämän kasvatusmenetelmä ja että aiheesta ei ole kirjoitettu yhtään kirjaa, vaikka koko elämisen keskeinen oppi-ilmentymä on tuottamuksellisuus.

Nyt tähänkin ajattelutarpeeseen on ilmestynyt kiihkoton tutkielma, joka pitkän pohdinnan jälkeen sai nimekseen *Elämää, samaistumista ja seestymistä*.

Kirja on 341-sivuinen ja monikerroksinen mutta ei subjektiivinen yksilöödyseiani sekä kasvukertomus pienen ihmisen puolustuspuheeksi, ja samalla siinä kehkeytyvät uudet teesit kohti totuutta, joissa on varmaankin monelle paljon tuttua. Mutta uskon siitä löytyvän myös kosolti uusia nyansseja sekä sellaisia yksityiskohtaisia tarkastelukulmia, joista avautuu lisää herätteitä matkalla Isämme tykö.

On tuntunut hyvältä saada aikaan jotakin valmista, sillä minunkaan elämäni ei saa pitäytyä pelkkiin valmistautumisiin, vaikka valmistautuminen onkin niin keskeinen tapahtuma, että kokoaikaiseen elämiseen sisältyy sitä jokaisena elinpäivänä jokaisella yksilöllä merkittävä osa tätäkin meidän ensimmäisen tason olemassaoloamme.

Oikeastaanhan koko hengen evoluutiota ja pitkää sekä monitasoista taivastietä voidaan tarkastella myös valmistautumisena ikuista todellisuutta varten. Kehittyttäessä rippusellisesta henkisyydestä puhtaaksi ja

täydellistyneeksi hengeksi tarvitaan pieni ikuisuus valmistautumisia ja valmistumisia, ennen kuin ihmisyksilö on Isänsä kaltainen persoonallinen jumalyksilö!

Ajan myötä ihmetykseni vain lisääntyy tästä valtavasta armon ja etuoikeutuksen määrästä, kun saan elää tätä Isän pojan päivittäistä valmistautumista tällä etuoikeutetulla planeetalla ja pääsen huomaamaan aina uudelleen ja uudelleen kaiken niveltävän siihen kosmiseen harmoniaan, jota kutsutaan elämäksi.

Persoonallisen elämäni mukana saamani sangviinikkoluonne pitää kuohahteluillaan kuitenkin jalkani hyvin tukevasti hiukan ilmassa ja tämän sfäärin lainalaisuuksien kokijana tavallisesti silloinkin, kun elän parhaita hetkiäni, jolloin mieli on hellä, vaikka ei olisi joulun aikakaan – mutta minullahan onkin todellisesti ainainen joulu, ja sehän jatkuu ikuisuuden, jonka loppua ei koskaan tule! En kykene tiedostamaan kohdallani mitään parempaa tai suurempaa!

Tällaista mieltä kohottavaa valmistautumista tahdon toivottaa jokaiselle nyt ja aina! Valmistaudupa, hyvä lukija, hyvän joulun kautta armorikkaaseen uuteen vuoteen ja minun kanssani 24.–26.1. talvipäiville Turkuun. Tulen sinne kirja kainalossani ja alustan ehdotetusta aiheesta ”Elämän tarkoitus”.

Kalevi Krekilä

Sakramentit ja muut pyhät toimitukset

JOEL REHNSTRÖM

Englannin kielen vastineet sanoille sakramentti, uhri ja pyhyys ovat läheisesti sukua keskenään: ”sacrament, sacrifice, sacredness”. Uhri, uhraaminen on ihmiskunnan vanhimpia pyhiä toimituksia, vaikka sen alkujuuret eivät kovin pyhiltä tunnu, ne kun ulottuvat ihmissyöntiin.

Kristinuskon nykyiset uhrikäsitykset eivät ole syntyneet ilman pitkää historiallista taustaa. *Urantia-kirjasta* luemme esimerkiksi:

Heprealaiset uskoivat, että "ilman verenvuodatusta ei voisi olla syntien anteeksiantoa". He eivät olleet päässeet vapauteen vanhasta ja pakanallisesta ajatuksesta, jonka mukaan Jumalia ei voisi lepyttää muu kuin veren näkeminen, vaikka Mooses ihmisubrit kieltämällä ja ne seremoniallisin eläinubrien korvaamalla saikin aikaan tuntuva edistystä lapsenomaisten beduiiniseuraajiensa alkukantaisessa mielessä. [60:4]

Muinaisaikojen sosiaaliset veljeskunnat perustuivat verenuomisriittiin. Juutalaisten ammoisessa veljesliitossa oli kysymys ubraamiseen liittyneestä veriveljeydestä. Paanali lähti rakentamaan uutta kristillistä kulttia "ikuisen liiton verelle". Ja opetuksilla verestä ja ubrista kristinoppia kenties tarpeettomasti kuormittaessaankin hän kuitenkin samalla lopetti kokonaan opit lunastuksesta ihmis- tai eläinubrien kautta. Hänen tekemänsä teologiset kompromissit osoittavat, että ilmoituksenkin on alistuttava siihen asteittain muuttuvaan sääteilyyn, jota evoluutio merkitsee. Paavalin mukaan Kristuksesta tuli viimeinen ja kaikiksi ajoiksi riittävä ihmisubri, sillä jumalallisen Tuomarin vaatimukset on nyt kaikilta osin ja iäksi tyydytetty. [984:2]

Ja näin on ubrikultista pitkien aikakausien jälkeen kehittyneet sakramenttikultti. Nykyuskontojen sakramentit ovat näin ollen näiden alkuaikojen karmaisevien ihmisubriseremonioiden ja vieläkin varhaisempien kannibalististen rituaalien laillisia perillisiä. Pelastumistaan ajatellessaan monet panevat luottamuksensa edelleenkin vereen, mutta ainakin siitä on nyt tullut vertauskuvallista, symbolista ja mystistä. [984:3]

Muistamme *Urantia-kirjasta*, että jo Melkisedek oli yrittänyt siirtymistä uhraamisesta sakramenttiin:

Kun siirtokunnan sisäpuolella ei ollut lupa suorittaa mitään ubritoimituksia ja kun Melkisedek hyvin tiesi, miten vaikeaa on yht'äkköisesti kitkeä kauan sitten vakiintuneita tapoja, hän viisautta osoittaen toi näiden ihmisten pariin leivästä ja viinistä koostuvan sakramentin vanhemman, libasta ja verestä koostuneen ubrin korvikkeeksi. Kirjoituksissa sanotaan: "Melkisedek, Saalemin kuningas, toi leipää ja viiniä." Mutta edes tämä varovainen uudistus ei onnistunut kokonaan, sillä eri heimoilla oli kaikilla Saalemin laittamilla sivukeskuksia, joissa he toimittivat ubrejaan ja polttivat ubrilahjojaan. Jopa Abraham turvautui tähän barbaariseen käytäntöön, kun hän oli saanut voiton Kedorlaomerista. Hän ei ker-

ta kaikkiaan päässyt mielenrauhaan, ennen kuin hän oli toimitannut tavanomaisen ubrin. Eikä Melkisedek onnistunut koskaan kokonaan tätä ubraamisalttiutta juurimaan seuraajiensa uskonnollisista tavoista, ei edes Abrahamin tapauksessa. [1018:3]

WSOY:n tietosanakirja määrittelee sakramentin näin: ”Sakramentit ovat kirkon pyhiä toimituksia, joissa ihminen tulee osalliseksi Jumalan armosta. Ne eivät ole vain vertauskuvia, vaan sekä ilmaisevat että sisältävät sen asian, johon viittaavat. Ne vaikuttavat objektiivisesti, vastaanottajastaan tai toimittajastaan riippumatta. Roomalaiskatolinen ja ortodoksinen kirkko ovat määritelleet sakramenttien luvun seitsemäksi, kun taas luterilaisuudessa sakramenteja on kaksi, kaste ja ehtoollinen.”

Jo myöhäisjuutalaisuudessa tunnettiin vesiriittejä, varsinkin essealaisten keskuudessa. Johannes Kastaja toi kasteen julkisuuteen kehotuksella ”Katukaa ja ottakaa kaste.” Kun Jeesuksen opetuslapset myöhemmin tekivät sopimuksen Johanneksen opetuslasten kanssa, he kehottivat ihmisiä: ”Uskokaa ja ottakaa kaste.” Kristinuskon käsitys kasteesta sakramenttina perustuu ns. lähetyskäskyyn ”Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni: kastakaa heitä Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen”. [Matt. 28:19] Vaikka Jeesus ei *Urantia-kirjan* mukaan asettanut kastetta, hyväksyi hän opetuslasten keskinäisen sopimuksen: – – ”Nämä siis ovat johtopäätöksenne, ja autan teitä jokaista toteuttamaan, mikä on yhteisten päätöstenne henki.” [1625:9]

Kaikissa uskonnoissa esiintyy pyhiä toimituksia, mutta pitäydyn seuraavassa lähinnä kristinuskon ja *Urantia-kirjan* käsityksiin. Roomalaiskatolisen ja ortodoksinen kirkon seitsemän sakramenttia hiukan eri nimillä ilmaistuina ovat kaste, konfirmaatio, ehtoollinen eli eukaristia, rippi, viimeinen voitelu eli sairaanvoitelu, pappisvihkimys ja avioliitto. Myös luterilaisuudessa on kaste pelastuksen välttämätön edellytys, ja sakramenttien pätevä toimittaminen vaikuttaa objektiivisesti eikä toimittajan tai vastaanottajan oman toiminnan perusteella. Minusta tämä on lähinnä maaginen käsitys. Sakramenttien lisäksi on ainakin roomalaiskatolisessa ja ortodoksisessa kirkossa muitakin pyhiä toimituksia, esimerkiksi siunauksia ja vihkimyksiä, joiden vaikutus perustuu kirkon esirukoukseen.

Tietosanakirjan mukaan ”reformoitua alkuperäällä olevissa protestanttisissa yhteisöissä, kuten baptismissa, kongregationalismissa, metodismissa ja vapaakirkollisissa liikkeissä, korostetaan henkilökohtaista

kääntymystä eikä tunnusteta sakramenttien uskoa perustavaa merkitystä. Kastetta arvostetaan kyllä toime-
na, jonka välityksellä liitytään seurakuntaan, mutta esimerkiksi baptismissa ja helluntailiikkeessä se on henkilökohtaisen ratkaisun sinetti. Ehtoollinen taas on ennen kaikkea yhteysateria". Tämä vastaa melko lailla *Urantia-kirjan* käsitystä.

Pyhistä toimituksista ja pyhydestä puhuttaessa on hyvä muistaa, että *[k]aikki on pyhää niiden elämässä, joita henki johdattaa*. [1732:4] Mutta mikä vaikutus ihmiseen on sillä, että pitää jotain asiaa pyhänä? Siitä voi keskustella opinto- ja pienryhmissä. Vaikuttaako se arvoihimme, ja miten? Onko pyhyys arvo sinänsä? Suomessa oli ennen vanhaan paljon pyhiä asioita ja monia pyhiä paikkoja. Miten on tänään? Vieläkö Suomesta löytyy jotain pyhää?

Pyhistä toimituksista ainoastaan ehtoollista voidaan *Urantia-kirjan* mukaan pitää varsinaisena sakramenttina siinä mielessä, että se on Jeesuksen asettama – tosin ei nimenomaan sen kaavan mukaan, millä se kristinuskossa toimitetaan. *Jeesus ei edellyttänyt seuraajiltaan, että nämä määräjoiin kokoontuisivat lausumaan kaavan mukaisia sanoja, jotka tuovat julki heidän yhteiset uskonkäsityksensä. Hän määräsi vain, että heidän tulisi kokoontua yhteen tosiasiallisesti tekemään jotakin: osallistumaan yhteiselle illalliselle hänen Urantialla elämänsä lahjoittautumisvaiheen muistoksi*. [1091:9]

Urantia-kirjan luvussa 179:5 kerrotaan muistoehtoollisen asettamisesta mm. seuraavaa: *Kun Jeesukselle tuotiin kolmas viinimalja, "siunausmalja", hän nousi divaanilta, otti maljan käsiinsä ja siunasi sen sanoen: "Ottakaa, jokainen teistä, tämä malja ja juokaa siitä. Olkoon tämä muistomaljani. Tämä on siunauksen malja, joka kertoo uudesta, armon ja totuuden tuomiokaudesta. Olkoon tämä malja teille vertauskuva jumalallisen Totuuden Hengen vuodattamisesta ja vaikutuksesta. Enkä enää juo tätä maljaa teidän kanssanne ennen kuin juon sen uudessa habmossa teidän kanssanne Isän ikuisessa valtakunnassa."* [1941:6]

Juodessaan syvän kunnioituksen vallassa ja täyden hiljaisuuden vallitessa tästä siunausmaljasta kaikki apostolit vaistosivat, että jotakin tavatonta oli tapahtumassa. Vanhan pääsiäisen muistelujen kohteena oli heidän isiensä nousu rodullisen orjuuden tilasta yksilön vapauteen. Nyt Mestari asetti uuden muistoehtoollisen sen uuden dispensaation, tuomiokauden, symboliksi, jonka kuluessa orjuutettu yksilö nousee seremoniallisuuden ja itsekkyyden kableista elävän Jumalan vapautettujen uskonpoikien veljesyhteisön ja toveruuden hengelliseen iloon. [1942:1]

Kun he olivat juoneet tämän uuden muistomaljan, Mestari otti leivän, ja kiitokset lausuttuaan hän mursi sen palasiksi, kehotti heitä panemaan leivän kiertämään sanoen: "Ottakaa tämä muistoleipä ja syökää se. Olen kertonut teille, että minä olen elämän leipä. Ja tämä elämän leipä on Isän ja Pojan yhdistynyt elämä yhtenä lahjana. Isän sana, sellaisena kuin se paljastuu Pojassa, on totisesti elämän leipä." Nautittuaan muistoleivän, joka symboloi elävää totuuden sanaa kuolevaisen liballiseen habmoon ruumiillistuneena, he istuutuivat kaikki

paikalleen. [1942:2]

– – *Asettaessaan tämän ainoan hänen koko elämäntehtävänsä liittyvän seremonian tai sakramentin Jeesus piti tarkoin huolen siitä, että hän vain antaisi viitteitä tarkoituksestaan, pikemminkin kuin että hän olisi sitoutunut täsmällisiin määritelmiin. Hän ei halunnut jonkin täsmällisen muotokielen vahvistamalla hävittää yksilön käsitystä jumalallisesta kanssakäymisestä, eikä hän halunnut rajoittaa usko-
van hengellistä mielikuvitusta asettamalla sen muotokielen pihteihin. Pikemminkin hän pyrki päästämään ihmisen uudestisyntyneen sielun valloilleen, nostamaan sen uuden ja elävän hengellisen vapauden riemukkaille siiville*. [1942:3]

*Kun Poikaan uskovat ja Jumalaa tuntevat ihmiset nauttivat tätä muistoehtoollista, sen symboliikkaan ei tarvitse liittää mitään ihmisen lapsekkaita väärintulkintoja jumalallisen läsnäolon merkityksestä, sillä kaikissa tällaisissa tilaisuuksissa Mestari on todellisesti läsnä. Muistoehtoollinen on usko-
van symbolinen kohtaaminen Mikaelin kanssa. Kun teistä tulee tällä tavoin henkitietoisia, Poika on aktuaalisesti läsnä, ja hänen henkensä seurustelee hänen Isästään ihmisen sisimmässä olevan osasen kanssa*. [1942:5]

Heidän hetken aikaa mietiskelyään Jeesus jatkoi puhettaan: *"Tebdessänne, mitä äsken kehotin, muistella elämää, jonka olen elänyt maan päällä teidän keskellänne, ja iloittaa siitä, että tulen yhäti elämään maan päällä kanssanne ja palvelemaan kauttanne. – –"* [1942:6]

Tällä tavoin muistoehtoollisen asetettuaan Jeesus sanoi apostoleille: *"Ja niin usein kuin te tämän teette, tehkää se minun muistokseni. Ja minua muistellessanne muistella ensin liballista elämäni, muistakaa, että olin kerran teidän kanssanne; ja nähkää sitten uskon keinoin, että te kaikki joskus nautitte ehtoollista kanssani Isän ikuisessa valtakunnassa. – –"* [1943:2]

Ja he päättivät tämän vanhan mutta verettömän pääsiäisjuhlan viettämisen uuden muistoaterian käyttöönoton yhteydessä sillä, että he kaikki yhdessä lanloivat sadannenkabdeksanentoista psalmin. [1943:3]

Yllä olevan mukaan Jeesuksen läsnäolon edellytyksenä on siis, että muistoehtoollista viettävät uskovat Poikaan ja tuntevat Jumalaa, jolloin olemme "tällä tavoin henkitietoisia". Mitä merkitsee olla Jumalaa tunteva? Onko se sitä, että on uudestisyntynyt? Mitä merkitsee olla Poikaan uskova? Onko se sitä, että on sisäistänyt hänen Henkensä, Totuuden Hengen? Nämä ovat hyviä keskustelunaiheita.

Vaikka Jeesus asettaessaan muistoehtoollisen osoitti sanansa silloisille apostoleille, on ne nähdäkseen suunnattu yhtä hyvin tämän päivän taivaan valtakunnan lähettiläille kuin myös Jeesuksen seuraajille. Uskova voi kuulua jompaankumpaan ryhmään. Jeesus sanoi mm.: *"– – Jos apostoliuden vaatimukset tuntuvat teistä liian kovilta, voitte palata vähemmän vaativalle opetuslapsuuden tielle."* [1577:3] Molempiin ryhmiin kuuluvat voivat vahvistaa jumalasuhdettaan ja parantaa yhteytään Suuntaajaan osallistumalla Jeesuksen asettamaan muistoehtoolliseen, kun siihen tarjoutuu tilaisuus.

Suomen Urantia-seuran talvipäivät

Turussa 24.–26.1.2003

TEEMA: Elämän tarkoitus

OHJELMA (Muutokset mahdollisia)

Perjantai 24.1.2003

18.00 – 21.00 Saapuminen, ilmoittautuminen ja majoittuminen. Iltapala ja vapaata yhdessäoloa.

Lauantai 25.1.2003

07.30 – 08.30 Aamiainen

08.45 – 09.15 Aamunavaus / hiljentyminen.
Avaussanat talvipäiville.

09.15 – 10.00 Alustus aiheesta Elämää maailman-
kaikkeudessa (*Kari Kuosmanen*)

10.00 – 11.15 Em. aiheen käsittely pienryhmissä ja
aiheen purku

11.30 – 12.00 Alustus aiheesta Eläminen Urantialla
(*Saara Mustonen*)

12.00 – 13.00 Lounas

13.00 – 14.30 Ryhmätyöt Urantialla elämisestä ja
purku

14.30 – 15.00 Hupailua ja laulua

15.00 – 15.30 Kahvittelu

15.30 – 16.00 Alustus aiheesta Ihmisen taivaallinen
"uraputki" (*Marja-Leena Valkeinen*)

16.00 – 17.30 Em. aiheen käsittely pienryhmissä
sekä aiheen purku

18.00 – 19.30 Saunominen merenranta-saunassa

19.30 – Iltaruokailu ja vapaata illanviettoa

Sunnuntai 26.1.2003

07.30 – 08.30 Aamiainen

08.45 – 09.00 Aamunavaus

09.00 – 09.30 Alustus aiheesta Elämän tarkoitus
(*Kalevi Krekilä*)

09.30 – 11.00 Em. aiheen pohdiskelua pienryhmissä
ja yleisökeskustelu

11.15 – 12.30 Urantia-säätiön, IUA:n ja Suomen
Urantia-seuran tiedotteet ja yleiskes-
kustelu (*Kristina Siikala, Seppo Kanerva*
ja *Tapio Talvitie*)

12.30 – 13.30 Lounas ja kahvi

PAIKKA Hotelli Tammivalkama. Kaksikerrantie 618,
puh. (02) 271 9100.

MAJOITUS- JA RUOKAILUVAIHTOEHDOT SEKÄ HINNAT

- Koko paketti perjantaista sunnuntaihin sisältäen ruuat ja majoituksen kahden hengen huoneessa 133 €/hlö.
- Paketti lauantain lounaasta alkaen la – su 93 €/hlö.
- Lisämaksu yhden hengen huoneesta 19 €/vrk (rajoitettu määrä 1 h:n huoneita).

Maksu suoraan hotellin vastaanottoon saapumisen yhteydessä. Mikäli et tarvitse majoitusta, voit maksaa ateriasi hotellin vastaanottoon.

ILMOITTAUTUMINEN

Viimeistään 10.1.2003 Raimo Ala-Hynnilälle puh. (014) 63 5176 / 040 717 2933 tai Hanna Holopaiselle puh. (02) 237 3073 / 040 763 0917.

Muista ilmoittaa toivomuksesi yöpymisen suhteen sekä tarvitsetko erikoisruokavaliota.

AJO-OHJE

Hotelli Tammivalkama sijaitsee Satavan saarella noin 8 km Turun keskustasta aivan meren rannalla.

- Aja Stålarminkatua merta kohti; katu päättyy siltaan.
- Aja sillan yli, olet Hirvensalon saarella.
- Aja suoraan eteenpäin Kaksikerrantietä läpi Hirvensalon, kunnes tulee toinen silta.
- Aja sillan yli, olet Satavan saarella, ja hotelli Tammivalkama on heti sillan jälkeen vasemmalla. Hotelli ei taida aivan näkyä tielle, mutta siitä on selvä kyltti.

Mikäli saavut Turkuun junalla, pääset rautatieasemaa vastapäätä olevalta bussipysäkiltä bussilla nro 32 tai 42 kauppatorille ja sieltä bussilla nro 14 tai 15 Satavaan (vaihto samalla lipulla).

Linja-autoasemalta pääset aseman edessä olevalta bussipysäkiltä suoraan bussiin nro 14 tai 15. Satavan bussit kulkevat noin 30 minuutin välein.

Lisää ohjeita voit kysyä Hanna Holopaiselta.

**Tervetuloa kaikki Urantia-kirjan
sanomasta kiinnostuneet!**

Suomen Urantia-seuran hallitus ja komiteat

<p>HALLITUS</p> <p>Tapio Talvitie, puheenjohtaja Kuurinkuja 3 02750 ESPOO Puh. (09) 505 4845 <i>tapio.talvitie@kolumbus.fi</i></p> <p>Reijo Hamari, varapuheenjohtaja Kosteperänkatu 2 A 84, 90100 OULU Puh. (08) 342 046; 040 502 6604 Faksi (08) 555 5437 <i>reijo.hamari@luukku.com</i></p> <p>Helena Juola, sihteeri Kalastajanmäki 10 E 70, 02230 ESPOO Puh. (09) 884 9783; 050 530 7785 <i>helena.juola@pp.inet.fi</i></p> <p>Tapio Pulli, rahastonhoitaja Lillbyntie 40, 21610 KIRJALA Puh. (02) 454 4927 <i>tapio.pulli@kolumbus.fi</i></p>	<p>Jäsenkomitea</p> <p>Matti Hökkä (08) 530 4152 0400 583912</p> <p>Aili Nurmiaho (019) 688 0048 kesäas. (015) 434 209</p> <p>Ritva Niemeläinen (05) 451 3216</p> <p>Pekka Nurmela 0400 803 478</p> <p>Erkki Tahvanainen 050 570 8942</p>	<p>Julkaisukomitea</p> <p>Maija Heikkilä (09) 323 4147</p> <p>Seppo Kanerva (09) 694 7989 040 524 3759</p> <p>Leena Kari (09) 445 883</p> <p>Jouni Nurmi (09) 755 5070</p>
<p>Tuula Parviainen, jäsenkomitean pj. Haapainojantie 33, 16900 LAMMI Puh. (03) 674 3226</p> <p>Martti Vanninen, julkaisukomitean pj. Krattivuorentie 9 E 13, 02320 ESPOO Puh. (09) 809 2160; 040 727 8714 <i>martti.vanninen@kolumbus.fi</i></p> <p>Raimo Ala-Hynnälä, koulutuskomitean pj. Tyyppäläntie 2 A 1, 40250 JYVASKYLÄ Puh. (014) 635 176; 0400 889 732 <i>gadonia@pp.kolumbus.fi</i></p> <p>Erja Kalenius, konferenssikomitean pj. Heinäinpesäntie 5, 33680 TAMPERE Puh. (03) 387 9299; 040 705 5572</p> <p>Matti Hulkkonen, nuorisokomitean pj. Hanhijärventie 139 as 2 53100 LAPPEENRANTA Puh. (05) 451 3216; 050 516 0412 Fax. (05) 413 2499 <i>matti.hulkko@surfeu.fi</i></p>	<p>Koulutuskomitea</p> <p>Hanna Holopainen (02) 237 3073 040 763 0917</p> <p>Pentti Lehtelä (09) 805 5209; 049 609790</p> <p>Seppo Niskanen (09) 694 7989 040 526 8283</p> <p>Anja Vuori (02) 822 3043</p>	<p>Konferenssikomitea</p> <p>Kalevi Eklöf (09) 879 9474 0400 45 1471</p> <p>Yrjö Kuikko (05) 414 1542</p> <p>Eija Seppänen-Bolotinski (09) 874 2194</p> <p>Matti Tossavainen (09) 873 2255</p>
<p style="text-align: center;">Nuorisokomitea</p> <p>Jyri Härkönen Rauni Välikangas 050 595 4567 (016) 356 0557; 040 7713732</p>		

Esitelmätilaisuudet Helsingissä

Seura järjestää kevätkaudella 2003 viisi esitelmätilaisuutta Helsingin **Kruununhaassa** osoitteessa **Meritullinkatu 13 G** (erillisen piharakennuksen 2. kerros). Tilaisuudet pidetään lauantaisin, alkaen kello **16**. Tilaisuuksiin on vapaa pääsy. Tervetuloa!

11.1.2003 Eija Seppänen-Bolotinski

15.2.2003

22.3.2003

12.4.2003

17.5.2003

Jeesuksen lapsuus

Esitelmöitsijä ja aihe vielä avoin

Esitelmöitsijä ja aihe vielä avoin

Esitelmöitsijä ja aihe vielä avoin

Esitelmöitsijä ja aihe vielä avoin

Opintoryhmät tiedottavat

Suomen Urantia-seuran pääasiallisin tehtävä on *Urantia-kirjan* opetusten edistäminen ja opintoryhmien sekä yksittäisten kirjan lukijoiden kaikinpuolinen palveleminen. Seura ei tyrkytä apuaan, vaan haluaa tukea kaikkia niitä ryhmiä ja yksittäisiä kirjan lukijoita, jotka haluavat olla seuran kanssa yhteistyössä. Seuran jäsenet ja seuraan kuulumattomat ovat tässä suhteessa samassa asemassa. Seura välittää alustajia ja ryhmien vetäjiä, hoitaa pyydettyä opintoryhmien tilojen varaukset, maksaa ryhmien puolesta kohtuulliset tilavuokrat sekä hoitaa tiedotuksen ja postituksen, jotta ryhmät itse voivat keskittyä kaikkein tärkeimpään: *Urantia-kirjan* opiskeluun. Kaikki palvelu on maksutonta. Halukkaat voivat ottaa yhteyttä koulutuskomitean puheenjohtajaan tai muihin seuran toimihenkilöihin. Seuraavassa on lueteltu *Urantia-kirjan* opiskeluun omistautuneita ryhmiä. Olet tervetullut mihin tahansa ryhmään. Mikäli paikkakunnallasi ei ole ryhmää, ota yhteyttä seuran koulutuskomiteaan. Halukkaat itsenäiset ryhmät voivat julkaista tietonsa Heijasteessa.

Helsingin seutu

Ryhmä, jonka vetäjänä on *Seppo Niskanen*, puh. (09) 694 7989 (s-posti: seppo.niskanen@mediakoti.fi), kokoontuu joka toinen tiistai parittomin viikoin klo 17.00 osoitteessa Meritullinkatu 13 G, HELSINKI. Aloitimme syksyllä kirjan alusta.

The English Study Group meets every second Tuesday at *Seppo Kanerva's* home, Aurinkoranta 6 B 22, 00990 HELSINKI, (email: seppo.kanerva@mediakoti.fi). phone (09) 694 7989

Opintopiiriin kokoukset jatkuvat Meritullinkatu 13 G:n kokoustilassa kevätkaudella 2003 parillisina viikkoina tiistaisin klo 18.15–20. Kokouspäivät ovat 7.1.–27.5. Luemme kirjan neljättä osaa Jeesuksen elämä ja opetukset. Yhteyshenkilö *Pertti Leinonen* (09) 852 1992 tai 0500 416 336 (s-posti: tmi.leinonen@kolumbus.fi). Tilaisuuksiin ovat tervetulleita kaikki kirjasta kiinnostuneet henkilöt, myös vierailijat. Aikaisempaa opiskelua ei tarvita.

Uskonyhteyttä vaaliva opintoryhmä kokoontuu sunnuntaisin klo 15.00–17.00 (19.1, 16.2., 2.3., 30.3., 13.4., 11.5. ja 25.5.) os. Meritullinkatu 13 G, Helsinki. *Joel Rehnström* (s-posti: joel.rehnstrom@pp.inet.fi), puh. (09) 221 3125

Hyvinkää

Tietoja toiminnasta antaa *Kari Haavisto*, puh. (019) 461 421 (s-posti: kari.haavisto@pp.inet.fi).

Joensuu

Tietoja antaa *Leena Kalaja*, Somerotie 8 C, 80230 JOENSUU, puh. (013) 313 630.

Jyväskylä

Ryhmä kokoontuu tiistaisin parillisina viikkoina klo 18.00–19.30 kaupunginkirjaston kerhohuoneessa. Lisätietoja saat *Raimo Ala-Hynnälältä*, Tyypäläntie 2A1, 40250 JYVÄSKYLÄ (s-posti: gadonia@kolumbus.fi), puh. (014) 635 176.

Kotka

Tietoja opintotoiminnasta antaa *Marja-Leena Valkeinen*, Tuukkalanpolku 20, 48410 KOTKA, puh. (05) 228 2516.

Lahti

Lisätietoja: *Kalervo Juntunen*, puh. (03) 787 2302.

Lammi

Lammin ja ympäristön toiminnasta kiinnostuneille antaa tietoja *Tuula Parviainen*, Haapainojantie 33, 16900 LAMMI, puh. (03) 674 3226.

Lappeenranta

Tietoja antavat *Yrjö Kuikko*, puh. (05) 414 1542, ja *Matti Hulkkonen*, puh. (05) 451 3216 tai 050 516 0412.

Lempäälä

Keskusteluryhmä kokoontuu keskiviikkoisin parittomina viikkoina klo 18.00–21.00. Yhteyshenkilönä toimii *Kalevi Krekilä*, Tampereentie 250, 37560 LEMPÄÄLÄ, puh. (03) 367 7038.

Oulu

Tietoja antavat *Reijo Hamari*, Kosteperäntie 2 A 84, 90100 OULU, puh. (08) 342 046 tai 040 502 6604, ja *Matti Hökkä*, puh. (08) 382 706 tai 0400 583 912.

Pieksämäki

Tietoja antaa *Johannes Partanen*, Savontie 24-26 C 11, 76100 PIEKSÄMÄKI, puh. (015) 487 069.

Rauma

Tietoja antaa *Anja Vuori*, Kirsikkatie 13, 26660 RAUMA, puh. (02) 822 3043; 040 748 4289 (s-posti: anja.vuori@pp.inet.fi)

Rovaniemi

Suomen pohjoisin opintoryhmä kokoontuu maanantaisin klo 17.00 Ompeluateljee Vallaksen tiloissa, Jaakonkatu 3–5 A 2, 92600 ROVANIEMI. Lisätietoja: *Raija Vallas*, puh. (016) 346 315.

Seinäjoki

Tietoja antaa *Pentti Räisänen*, Kullaanmäentie 126, 60800 ILMAJOKI, puh. (06) 424 7251 tai 02040-74816.

Tampere

Tampereen opintoryhmä kokoontuu joka toinen keskiviikko kirjastotalo Metsossa. Lisätietoja: *Kaarin Köntti*, puh. (03) 265 0578.

Turku

Turun opintoryhmän toiminnasta antaa tietoja *Tapio Pulli*, Lillbyntie 40, 21610 KIRJALA, puh. (02) 454 4927 (s-posti: tapio.pulli@kolumbus.fi).

Vaasa

Lisätietoja: *Tapani Härkönen*, puh. (06) 312 1832.

Málaga, Espanja

Espanjan suomalainen keskusteluryhmä. Tietoja antaa *Pentti Suutarinen*, puh. +34 (952) 661 043.